HALKIN SESİ

29 Haziran 1976

250 Kuruş

63

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

HALKIN SESİ'NİN ZİMBABVE (Rodezya) AFRİKA ULUSAL BİRLİĞİ

ZANU

TEMSİLCİSİ

ZVOVA

İLE YAPTIĞI RÖPORTAJ

MACERACILIĞI MAHKUM EDELİM
MARKSİZM-LENİNİZM TEMELİNDE BİRLEŞELİM

"1971 direniş ruhu" mu
1971 maceracılığı mı

YAŞASIN PAZARCIK KÖYLÜLERİNİN TOPRAK VE HÜRRİYET MÜCADELESİ

Pazarcık Osmandede, Emiroğlu, Salmanıpak, Karahöyük ve Eğlen'in yoksul köylülerinin yürüttüğü toprak ve hürriyet mücadelesini candan destekliyoruz.

Aramızda 650 lira topladık. Dergimize postaladık. Paranın yarısının dergimizde bırakılmasını, diğer yarısının da Pazarcık'ta mücadeleyi sürdüren yiğit köylülerimize gönderilmesini istiyoruz.

Yoksul köylülerimizin, 50 yıldır, toprak vaadeden iktidarların yalanlarına karınları doymuştur. Toprak ağalarının ve parababalarının hükümetlerinin yoksul köylülerimize toprak vermeyeceği artık anlaşılmıştır. Kurtuluş Savaşı sırasında kanımız ve canımız pahasına kurtardığımız vatanımıza ve topraklarımıza, yine kanımız ve canımız pahasına sahip çıkmamız gerektiğini anlamış durumdayız. Ve işte bu gerçekten hareket eden Pazarcık köylüleri toprakağalarının yıllardır gasbetmiş oldukları topraklarına ancak kendi bileklerinin gücü ile sahip çıkabileceklerini anlayarak harekete geçmiştir. Bu mücadele ülkemizin bütün yoksullarına örnek olacaktır.

Ne ağa, ne jandarma baskısı ne de revizyonistlerin aldatmacaları, yoksul halkımızın somut talepleri doğrultusunda TOPRAK AĞALIĞINA, FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE, REVİZYONİZME ve gittikçe yaklaşan 3. DÜNYA SAVAŞI KIŞKIRTICILARI AMERİKAN VE RUS EMPERYALİZMİNE karşı yükselen mücadelesini durduramayacaktır.

Halkın gücü, zülmün topunu tüfeğini yerle bir edecektir.

Ayrıca toprak ve hürriyet mücadelesi veren 27 yoksul köylünün gözaltına alınmasını şiddetle protesto ederiz. Tutuklanan yiğit köylülerimiz derhal serbest bırakılmalıdır.

TOPRAK VE HÜRRİYET TÜRKİYE'NİN HER İKİ MİLLİYETTEN YOKSUL KÖYLÜLERİNİN BİLEĞİNİN HAKKIDIR.

YIKILSIN AĞALIK, TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN
NE AMERİKA NE RUSYA NE AĞALIK
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE

URLA - Bademler Köyünden
12 yurtsever

Not: Bademler köylülerine teşekkür ederiz. Yolladığımız paranın yarısını isteğiniz üzerine Pazarcık köylülerinin mücadelesine destek olan ve tarım işçilerini örgütleyen Toprak-İş sendikasına gönderiyoruz.

DERGİMİZİ YAYMAYI VE BAĞIŞ TOPLAMAYI GÖREV KABUL ETTİK

Bizler Çivrilli bir grup devrimci arkadaş olarak aramızda topladığımız 110 lirayı bağış olarak yolluyoruz. Gazetemizin satışını artırmayı, devrimci fikirlerimizi halka iletmeyi, devrimci yayınların yaşaması için bağış toplamayı kendimize görev kabul ettik. Bundan sonra da elimizden geldiği kadar maddi ve manevi destek olmaya uğraşacağız. İki süper devlete, işbirlikçilerine ve faşizme karşı halkın hakh mücadelesinde yerimizi alacağız. Yaşasın halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi, yok olsun faşizm.

Çivril'den
bir grup devrimci

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ
Sahibi : ABDÜLAZİZ ŞENEL
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: KEMAL DOĞAN
Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu-İSTANBUL
Yazışma ve Abone Adresi: HALKIN SESİ, P. K. 1112 Sirkeci - İSTANBUL
Baskı : BARIŞ OFSET
Abone Şartları:
● Yurt içi yıllık 125. -
altı aylık 65. -
● Yurt dışı yıllık 200. -
altı aylık 100. -
(Avrupa-uçak)
● İlân Şartları: Santimi 30. -
● Yayın ilânı : Çerçevesi 100. -
● Genel Dağıtım: TÜR-DA
Ankara Dağıtımı: FİKRİ NEGİS
İzmir-Ege Dağıtımı: ORHAN ÖZŞİŞMAN

ESKİŞEHİR TEPEBAŞI HALK DERNEĞİNE BASKILAR

Biz Eskişehir Tepebaşı Halk Derneği üyeleri 11 Haziran 1976 günü saat 21.45'de Eskişehir emniyet görevlilerinin hücumuna uğradık. Derneğe içkili olarak baskın yapan polisler ellerinde hiçbir gerekçe ve belge olmadığı halde arkadaşların üzerini aramışlar ve küfürler savurup arkadaşları tehdit ettikten sonra apar topar defolup gitmişlerdir. Biz Tepebaşı Halk Derneği üyeleri olarak derneğimize yapılan her türlü baskı ve terörü lânetler devrimcileri birleşmeye çağırırız.

Kahrolsun faşizm ve Sosyal-Faşizm
Yaşasın Bağımsız Türkiye
Yaşasın Devrimcilerin Birliği

Tepebaşı
derneğinden
bir grup devrimci

PAZARCIK KÖYLÜLERİNİ DESTEKLİYORUM

Yurdun dört bir yanında, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi verilmektedir. İşçiler, en demokratik hakları 8 saatlik iş günü, sendika özgürlüğü, genel grev ve referandum hakkının yasalaşması için; köylüler, toprak ve hürriyet isteği, öğrenciler ise can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü için mücadele etmektedirler.

Bugün tüm ülke çapında bu mücadelelerin bir devamı olarak Pazarcık'taki yiğit köylüler toprak ve hürriyet isteğiyle mücadeleye atılmışlardır.

Topraksız ve yoksul Pazarcık köylüsünün mücadelesi, faşist MC hükümetine, köylülerin toprak ve hürriyet isteğini savunmanın gerici bir şey olduğunu söyleyen bir avuç işbirlikçi revizyoniste ve ülkemiz üzerinde hegemonya peşinde koşan iki süper devlete indirilen bir darbedir.

Pazarcık'taki yoksul ve topraksız köylülerin mücadelesi tüm emekçi halkımızın mücadelesine güç katmıştır. Pazarcık köylüsünün mücadelesi yeni bir şey değildir. Bu eskinin bir devamıdır. Onlar Kurtuluş Savaşında bu topraklar için kazmayla, kürekle hiç yılmadan, kanlarının son damlasına kadar emperyalistlere karşı savaşmışlardı. Emperyalistlerin silahlarıyla durduramadıkları Pazarcık ın yiğit köylülerini bugün de, ne jandarma dipçiği, dayağı, ne de ağa zulmü durduramayacaktır.

YIKILSIN AĞALIK TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Pazarcık köylülerinin mücadelesini yürekten desteklediğimi bildiririm.

Ali Demirel
Kuşadası

YAYINLARIN PARASINI DÜZENLİ ŞEKİLDE ÖDEYELİM

İsparta ve Trabzon'daki arkadaşları bu konuda eleştirmek istiyoruz. Bu durumu en geniş kitlenin bilmesinde yarar olduğu inancındayız.

Bu arkadaşlar bu güne kadar sattıkları yayınların parasını ödememekte adeta direniyorlar. Arkadaşlara durum soruldu - ğunda "haklısınız, bugün yarın öderiz" diye geçiştirmeye çalışıyorlar.

Bugün faşistler ve sosyal-faşistler ellerinden geldiği kadar devrimci yayınların çıkmasını engelliyorlar. Biz ise, bütün bu engellere rağmen, derginin daha fazla satılması ve paralarının düzenli olarak gönderilmesi için ciddi bir şekilde çalışmalıyız. İsparta ve Trabzon'daki arkadaşlar yayının önemini kavrayamıyorlar. Unutmayalım ki yayınların parası halkın parasıdır.

Biz bu arkadaşları halkımıza şikayet ediyoruz.

Arkadaşların hatalarını kabul edip, özeleştirilerini yapacaklarını ve yayınların parasını geçiktirmeden ödeyeceklerine inanıyoruz.

Ankara'da
yayında çalışan
bir devrimci

DERGİMİZİ HALKA ULAŞTIRMAMIZI KİMSE ENGELLEYEMEZ

Ben Osmaniye'de Halkın Sesi'nin satışını yapmaktayım. Derginin satışı sırasında karşılaştığım faşistlerin engellemeleri ve baskılarının yanı sıra, dernek içerisinde yönetimde bulunan bazı kişilerden gördüğüm baskılar da faşistlerden gördüğüm baskıyla oranlanacak bir duruma gelmiştir. Yönetimi ele geçirdiklerinden bu yana derneğin demokratik işlevini bozan bu kişiler baskılarını Halkın Sesi ve diğer devrimci dergilerin satışının iyi bir şekilde yapılmasıyla artırmışlardır. Dergiyi sattırmamak ve kitleye benimsetmemek için dergiye iftira atan, dedikodu ve demagoji yapan bu kişiler sonolarak bu tutuma karşı çıkan bir arkadaşı dövüp, dernekte yalnız Devrimci Gençlik Dergisi'nin satılacağını diğer dergiler getirildiğinde yakılacağını söylemişlerdir. Fakat bizim devrimci direnişimiz karşısında derginin satışını engelliyememişlerdir. Çünkü faşizmin ve emperyalizmin susturamadığı bir dergiyi kimse susturamaz.

Yakup Şahindal

REVİZYONİSTLERİ TECRİT EDELİM

Bizler Adıyaman'ın Gölbaşı ilçesinde bulunan yurtsever devrimci arkadaşlarız, bizler her zaman için işçi ve köylülerle omuz omuza verip faşistlere karşı gereken mücadeleyi vermekteyiz.

Devrimci geçinen Revizyonist, kişiler bizim bu mücadelemizi, engellemek istemektedirler. ÖRNEĞİN: 11. 5. 1976 günü bir grup arkadaş Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadeleyi kapsayan bir bildiri dağıtırken, buna karşı revizyonistler, üzerimize saldırarak bildirileri elimizden almak istediler, diğer taraftan polise haber vermeye teşebbüs ettiler.

Bu kişiler, biz yurtsever devrimci arkadaşları halktan soyutlamak için, ellerinden gelen tüm imkânlara baş vurmaktadırlar. Fakat burada durum tam tersine gidiyor, bizleri halktan soyutlamak isterlerken diğer taraftan da kendileri günden güne taraftar kaybetmektedirler ve zayıflamaktadırlar. Tüm devrimci arkadaşları bu sahtekar kişileri lanetlemeye çağırıyoruz....

Bir grup devrimci
Gölbaşı/Adıyaman

Revizyonizme karşı
"Sekiz bin yıl mücadele„ azmi!

Çin'de burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinin her yükselişi revizyonistlerin yüreklerini hoplatıyor. Sosyal-emperyalistler, Çin'de kapitalizm yolcularının estirdiği sağcı rüzgâra büyük bir umutla baktılar. Brejnev revizyonist kliği, Çin'de Mao Zedung'un başında bulunduğu proletarya iktidarının yıkılması ve Çin'in kapitalizme geri dönmesi umudunu yitirmedi. Bu isteklerini saklamadıkları gibi, Çin'in renginin değişmesi için ellerinden geleni de yapıyorlar. Dünyanın her ülkesindeki revizyonistler, bu arada Türkiye'dekiler de, böyle bir günün hayaliyle yaşadıklarını sık sık yazıyor ve söylüyorlar. Rus sosyal-emperyalizminin ajanı "Ürün" dergisi ve diğer revizyonist dergiler, günün birinde Çin'de Mao'nun devrileceği ve Çin'in Sovyetler Birliğine yaklaşacağı propağandasını yayıyorlar. Batı basını da sık sık şu soruyu ortaya atmaktadır: "Çin ile Sovyetler Birliği arasında bir yumuşama olabilir mi?"

Gerek batı basınının sık sık ortaya attığı bu soruya, gerekse sosyal-emperyalizmin ve ajanlarının hayallerine en güzel cevabı yaşanmış bir hikayede buluyoruz. Çeşitli Avrupa ülkelerinin Marksistleri arasında sık sık anlatılan olay şu:

Başkan Mao Zedung, 1965 yılında Vietnam'dan dönerken Pekin'e uğrayan Kosigin'e şöyle diyor: "Sovyetler Birliği ile ilişkilerimizi 'barış içinde bir arada yaşama' ilkesine göre sürdürmek istiyoruz. Fakat modern revizyonizme karşı on bin yıl mücadele etmeye kararlıyız." Kosigin, bunun üzerine "on bin yıl çok uzun değil mi" diyor. Başkan Mao Zedung'un cevabı şöyle oluyor: "Burada misafirimiz olarak bulunuyorsunuz, misafir hatırı için bin yıl indirebilirim, dokuz bin yıl mücadele edeceğiz!" Mao Zedung, bu hikayeyi daha sonra Çin'e gelen Romanya'lı misafirlere de anlatıyor. Onların "Bu iş dokuz bin yıl sürer mi" demeleri üzerine, Mao "bin yıl daha inebileceğini" belirtiyor. 1972 yılında Pekin'i ziyaret eden Çavuşesku'ya, Mao bu anılarını anlattıktan sonra şöyle diyor: "İki defa indirim yaptık fakat modern revizyonizme karşı mücadelede artık sekiz bin yıldan bir yıl dahi indirim yapamayız."

1 Temmuz günü 55. kuruluş yıldönümünü kutlayacak olan Çin Komünist Partisi, Başkan Mao'nun belirttiği gibi, daha sekiz bin yıl mücadeleyi göze almış bulunmaktadır, daha sekiz bin yıl mücadele azmindedir. Liu Şao Şi, Lin Biao ve en son Deng Siao Ping türünden revizyonistlere karşı devam ettirilen Büyük Proleter Kültür Devrimi, bu mücadele azmini bütün dünyaya göstermektedir. Bugün Çin'de "sağcı rüzgâra karşı" yürütülen mücadelenin zaferi, sosyal-emperyalizmin umutlarına da esaslı bir darbe indirmiş, Brejnev kliğinin ibiği bir kere daha düşmüştür. Çin devrimcilerinin sekiz bin yıllık mücadeleyi sıkı tutmaları karşısında, batılıların deyişiyle, Çin'le Sovyetler Birliği arasında "yumuşama"nın gerçekleşmesi için tek bir ihtimal kalmaktadır. O da, Sovyet halkının sosyal-emperyalist Brejnev kliğini devirmesi ve Lenin'in proletarya devletini yeniden kurmasıdır. Çin Halk Cumhuriyeti ile Sovyetler Birliği arasında o zaman enternasyonalist bağlar yeniden kurulmuş olacaktır.

Çin'in sosyal-emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadelesi, Türkiye halkını niçin ilgilendirmektedir? Bizler, Türkiye devrimcileri olarak Çin emekçilerinin revizyonizme karşı sekiz bin yıl mücadele azmini niçin kutluyor ve selâmlıyoruz?

Bir kere bu mücadele azmi, dünya sosyalizmi davası için ve Türkiye proletaryasının devrim davası için büyük bir cesaret ve umut kaynağıdır. İkincisi, bugün Türkiye Rus sosyal-emperyalizminin baskı ve tehdidi altındadır. Çin'in sosyal-emperyalizme ve revizyonizme karşı kararlı mücadelesi, halkımızın bağımsızlık ve devrim mücadelesine büyük bir destektir. Çin'de revizyonistlere indirilen her darbe, Türkiye'nin efendisi olmak isteyen sosyal-emperyalizme de indiriliyor demektir. Çin'in Mao Zedung'un yolunda zaferle ilerlemesi, halkımızın bağımsızlık mücadelesinin yararınadır. Yalnız Çin halkının ve hükümetinin değil, bütün dünya halklarının ve bağımsızlıktan yana hükümetlerin iki süper devlete karşı mücadelesini bir destek olarak görüyoruz.

Bugün birçokları, Türkiye'deki Marksistlerle revizyonistler arasındaki mücadelenin mahiyetini kavramıyorlar. Bu mücadeleyi, Çin Komünist Partisi ile Sovyetler Birliğindeki revizyonist parti arasında bir "taraf tutma" olarak düşünüyorlar. Bazıları ise, kendi "orta yolcu" tutumunu haklı çıkarmak için böyle göstermeye çalışıyor.

Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı çıkmak, "Çin'in tarafını tutmak" değil, her şeyden önce Türkiye halkının bağımsızlığından yana olmak, Türkiye devriminin "tarafını tutmak" tır. Bugün sosyal-emperyalist Rusya, Türkiye'nin bağımsızlık ve devrim davasının önüne dikilen iki süper devletten biridir. Hatta sosyal-emperyalistler, bugün hızla gerilemekte olan ABD emperyalistlerinden daha da büyük bir tehlikedir. Türkiye'nin bugün yaşadığı her olay, bu gerçeği karşımıza çıkarmaktadır. Eğer revizyonizmin gözümüze takmak istediği at gözlüklerini çıkarırsak, bu gerçeği görürüz. Bu sebeple Türkiye'nin bağımsızlığından yana olan her yurtsever sosyal-emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı kararlılıkla mücadele etmelidir. Kendini devrim davasına adayan her devrimci, sosyal-emperyalizme ve revizyonizme karşı amansız bir mücadele azminde olmalıdır. Yeni Çarlara karşı mücadele etmek, bugün en az Çin halkı kadar Türkiye halkının ve devrimcilerinin meselesidir. Hatta bizim böyle bir mücadeleye daha da büyük bir ihtiyacımız var. Çünkü başımızda, yurdumuzun kapısını sosyal-emperyalizme açan ve Brejnev'in tehditlerine boyun eğen bir iktidar bulunmaktadır.

Yalnız orta yolcular mı? Bugün iki süper devlete karşı çıkan devrimciler arasında dahi, sosyal-emperyalizme karşı mücadelenin hayati önemi kavranmış değildir. Bazıları, sosyal-emperyalizme karşı mücadeleyi, halkımızın ve Türkiye devriminin bir meselesi olarak değil, dünya Marksistlerine karşı enternasyonal bir görev olarak anlıyorlar. Bunlar sosyal-emperyalizme karşı mücadelede son derece gönülsüzdür. Revizyonizmin etkilerinden kurtulamayan bu devrimciler, "Çin bu mücadeleden vazgeçse de, biz de bu yükten kurtulsak" diye düşünüyorlar.

Bizim inancımız ise şudur. Mao Zedung'u izleyen Çin devrimcilerinin daha sekiz bin yıl revizyonizme karşı mücadele etmek azminde olduğuna güveniyoruz. Sosyal-emperyalizmin tehdidi altında olan halkımız, bu mücadele azmini her zaman büyük yurtseverlik duygularıyla ve devrimci heyecanla selâmlıyacaktır. Biz Türkiye devrimcileri de, yurdumuzun bağımsızlığı ve halkımızın devrim davası için sekiz bin yıl mücadele azmini kendimize örnek alıyoruz.

Çin Komünist Partisinin 55. kuruluş yıldönümünü bu düşüncelerle kutluyor, onlara, ortak düşmanlarımıza karşı sekiz bin yıllık mücadelede başarılar diliyoruz.

HALKIN SESİ

Nizipli Devrimciler:

REVİZYONİSTLER DERNEĞİMİZİ BİNASINDAN ATMAK İSTEDİ

Biz Nizip'li devrimciler olarak daha düne kadar gerçek bir anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiğini bilmiyorduk. Elimizde bulunan dernek içerisinde demokratik mücadelenin nasıl sürdürüleceğini pek kavrayamamıştık.

Bizim kısa bir zaman önceye kadar içinde bulunduğumuz bu bulanık durumdan en çok yararlananlar revizyonistlerdi.

Ne zaman ki, faşizme karşı olmaktan aktif kitle mücadelesini anlamaya başladık ve bu uğurda harekete geçtik, ne zaman ki emperyalizme karşı olmaktan yalnız Amerika'ya karşı olmayı değil Rus sosyal-emperyalizmine de karşı olmak gerektiğini anladık ve dernek içerisinde ülkemizin sosyal meselelerini tartışıp, araştırarak doğru çözümü getirmeye çalıştık, işte o zaman bizlere saldıranlar faşistlerle beraber revizyonistler ve sosyal-faşistler oldu.

Derneğimizi TÖB-DER şubesinin bir yan kuruluşu olarak görmeye alışan bir avuç revizyonist eğilimli öğretmen derneğimiz içerisinde gelişen devrimci mücadeleye ilk saldıranlardır.

İşçi sınıfı hareketini TİP veya Sovyet-sosyal emperyalizmini TİP'ten daha iyi savunan bazı siyası görüşlerin kuyruğuna takmak isteyen revizyonistlere, kendilerinin devrimci olmadıklarını ilân ettiğimiz zaman, halkımızı kurtaracağız dıyla ülkemizin devrimini Rusya'ya satmak istediklerini açıkladığımız zaman, saldırıya uğradık.

Devrimci arkadaşlarımızın karşısında kendi ideolojilerinin tutarsızlığını gören revizyonistler başlattıkları adi suçlama ve dedikodu kampanyaları da sonuç vermeyince çareyi aynı binanın bir odasında bulunan derneğimizi atmakta buldular. Bu hareketi halkımız nezdinde protesto ediyoruz. Devrimci mücadelemizde revizyonizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele bayrağımızı daha da yükseltiyoruz.

KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ
VE SOVYET SOSYAL-EMPERYALİZMİ
KAHROLSUN FAŞİZM
VE SOSYAL-FAŞİZM

Antep Nizipten
96 devrimci

Jandarma Uğurgül işçilerine saldırdı

İstanbul Küçükköy'de direnişte bulunan Uğurgül Fabrikası işçileri 22 Haziran Salı günü jandarmanın saldırısına uğradılar. Uğurgül Televizyon ve Dikiş Makinası Fabrikası işçileri, 15 Haziran günü sendika özgürlüğü ve atılan arkadaşlarının geri alınması için direnişe başlamışlardı.

Uğurgül Fabrikasında 700 işçi çalışmaktadır. Şeriatçı patron "din" ve "ahlâk" sınavından geçirerek işe aldığı işçileri, amansız bir baskı altında tutmaktadır. Fabrikada ücretler çok düşük ve sosyal haklar çok geri düzeydedir. İş yerinde işçilerin temizliği için bir damla su bile bulunmamaktadır. Patronun son aylarda yoğunlaştırdığı baskılar iki işçi temsilcisinin işten atılmasıyla devam etmiştir. Patron işe yerleştirdiği silâhlı adamları vasıtasıyla temsilcileri dövdürmüş, fabrikada terör estirmiş, daha sonra iki temsilciyle beraber dört lokal temsilcisini daha işten çıkarmıştır. Patron işçiler üzerindeki baskıların Küçükköy jandarmasıyla işbirliği halinde sürdürmektedir. İşçi temsilcilerini döven ve silâhla tehdit eden patronun paralı adamlarına jandarma hiç dokunmamıştır. İşçiler tarafından kovalanan ve jandarmaya suç delilleri olan mermi kovanlarıyla beraber teslim edilen silâhlı kabadayılar, karakolda kısa bir süre için misafir edilmiş ve daha sonra serbest bırakılmıştır.

Bütün bu baskılar üzerine direnişe geçen Uğurgül işçileri, direnişin ikinci günü sabahı fabrikaya geldiklerinde kapıları kapalı buldular. Fabrika jandarmalar tarafından korunuyordu. Bunun üzerine işçiler, fabrikanın yanındaki alanda direnişlerini sürdürdüler. Her gün düzenli sıralar halinde toplanan 700 işçi marşlar söylüyor ve "İşçiler Birleşin" yazılı pankartı taşıyarak fabrika yakınındaki alana gidiyorlardı. Civar fabrikalardaki işçiler Uğurgül'ün direnişini destekliyorlar, yurtseverler ve ilericiler işçilere her türlü yardımı yapıyorlardı. MC iktidarının işçi mücadelesinin yayılmasını önlemek için tek tek direnişleri bastırma politikası 22 Haziran günü Uğurgül işçilerinin üzerinde uygulandı. Patronla işbirliği halindeki Albay'ın emrindeki 10 cemse komando eri, sabah sekize doğru işçiler yürüyüş halindeyken dipçiklerle saldırdılar. İşçiler patronla uzlaşma sağlamaya geldiğini sandıkları Albay'ı alkışlamışlardı. Oysa, Albay hiç bir ihtarda bulunmadan birdenbire "vur" emri verdi, başta kadınlar olmak üzere işçi yığını yerlerde sürüklendi, zorla çalışmaları istendi. Albay'ın gerici propagandalarıyla işçi kardeşlerine düşman edilen jandarmalar işçilere "satılmışlar" diyerek saldırıyorlardı. Bu arada yoldan tesadüfen geçen yurttaşlara saldırıldı, jandarmalar genç bir işçiyi bekçi kulübesine sokarak bayıltıncaya kadar dövdüler. Saldırıda 70 işçi yaralandı. Havva adlı bir kadın işçinin kafatası çatlamıştır ve komadadır. Bu kadın işçi dayak sonunda bayıldığı halde, işçiler tarafından eşkali tesbit edilen bir jandarma vurmaya devam etmiş, yetişen işçiler kadını ölümden kurtararak cankurtarana götürebilmişlerdir. Saldırı sırasında sekiz aylık hamile bulunan bir kadın işçi çocuğunu düşürmüştür. Çocuk ölmüştür. Kadın işçi hastanededir.

İşçiler, saldırıya karşı direnmiş, can güvenliklerini korumuşlardır. "Kahrolsun Faşistler" ve "Ölmek Var, Dönmek Yok" diye bağıran işçiler, komando dipçiklerine göğüs germişlerdir.

Saldırı sırasında bazı jandarma erleri, patrona ve Albay'a alet olmak istememişler yaralanan işçilere yardım etmişlerdir. İşçilere el kaldırmayan bu erler, Albay ve adamları tarafından daha olay yerinde dövülmüşlerdir.

Muhabirimiz Uğurgül işçileriyle konuştu. İşçiler, faşist saldırılara, hükümete sırtını dayayan patronun baskılarına ve Albay'ın zorbalığına rağmen direneceklerini söylemektedirler. İşçiler şöyle diyorlar:

Yaşar Tanyeli: Marş söylüyorduk. Albay, "vur" emri verdi. 'Ne oluyor' demeye kalmadan jandarmalar göğsümüze dipçiklerini dayadılar. Ortalık karışıverdi. Birbirimizin üzerine yıkıldık. Arkadan yetişen erkekler jandarmalarla dövüşüyordu. Kadınlar kızlar kahvelere dükkanlara daldık. Şimdi fabrikayı cemse cemse jandarma koruyor. Biz ise yamaçta direnişimizi sürdüreceğiz."

Nimet Öztürk: "Bir anda etrafımızı sarıverdiler. Diğer fabrikaları da abluka altına almışlar. Alibeyköy-Küçükköy yolunu tutmuşlar işçiler yardıma gelmesin diye. Biz de "Kahrolsun Faşistler" diye bağırdık tabii. O sırada patronlar fabrikanın pencerelerine damına çıkmış, bizi gülerek zevkle seyrediyorlardı.' Paramızla dövdürüyoruz sizi' der gibisine. O fabrikada çektiklerimizi ben bilirim. O kadar haklıyız ki direniş yapmakta, ölmek var dönmek yok bu yolda."

Şimdi Sağmalcılar Cezaevinde tutuklu bulunan işçi temsilcisi Ayten Bıçakçı'nın annesi şunları söyledi:

"26 kişiyi gözaltına aldılar. 5 kişiyi tutukladılar. Olaydan sonra savcıya gittim. 'Çocuklar yaralı, havasız yere kapatıldılar' diye. 'Onlar layık, hakettiler bunu, orada kalsınlar' diye beni kovaladı. Karakola gittim. 26'sı da yaralı. Kadın-kız üst-baş yırtık perişan. Haklarını aradıkları için. Jandarmayı, jandarmaya mı şikayet edeceğim. Jandarması, hükümeti, devleti, patronu. Şimdi işçilerin hepsine çıkış veriyorlar. Çıkışların verilmesi jandarma saldırısı olduğu gün başladı. Demek ki bu plânlı. Sonuna kadar çocuklarımla beraberim. Mücadeleye devam. Bütün aileleri ve Küçükköy halkını işçileri desteklemeye çağırıyorum."

Kadınlardan Esmehan Atmaca'nın kocası olan bir Demirdöküm işçisi şöyle dedi:

"Gerekirse bütün işçiler Ankara'ya yürümeli. Bu zulüm, bu baskı elbet bir gün bitecek. MC'nin, patronun baskısına karşı Türk-İş'i Disk'i demeden bütün işçiler, bütün sendikalar birleşmelidir. Bütün çalışanlar, memuru, işçisi, öğretmeni MC'ye karşı genel grev yapmalıyız. Böyle olursa bu hükümet bir hafta dayanmaz."

Cenan Bıçakçı'ya yapılan faşist saldırıyı protesto ediyoruz

Sosyalist Parti Genel Sekreteri ve Asis Sendikası genel başkanı Cenan Bıçakçı Ankara'da faşistlerin saldırısına uğradı. Olayla ilgili olarak Sosyalist Parti Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar şu açıklamayı yapmıştır:

"Partimiz Genel Sekreteri Cenan Bıçakçı ve Ankara İl Yönetim Kurulu üyelerinden Ender Yiğitel ile Fuat Özgül, parti afişlerini asan arkadaşlarımızı denetlerken, Atatürk Lisesinden çıkan bir grup faşistin, tabancalı, bıçaklı ve sopalı saldırısına uğramışlardır. Önce kendilerine tabanca ile beş el ateş edilmiş ve daha sonra Cenan Bıçakçı bıçakla üç yerinden yaralanmıştır. Ender Yiğitel ve Fuat Özgül başlarından yaralıdır. Fuat Özgül'ün çene kemiği kırılmıştır.

"Bu son saldırı olayı, bir süreden beri partimize yöneltilen yasa dışı davranışların son ve kanlı halkasını oluşturmaktadır. Gerçekten de bundan bir süre önce Ankara'da iki arkadaşımız afiş asarlarken polisçe yakalanmış ve gözaltına alınmış, yine İstanbul'da afiş asan arkadaşlarımız polisçe engellenerek gözaltına alınmışlardır.

"Bu saldırılardan MHP Genel Başkanı Türkeş'i ve hükümeti sorumlu tutuyoruz. Türkeş, son yıllarda faşistlerce işlenen cinayetlerin teşvik edicisi, azmettiricisi olarak bunlardan sorumlu asıl faildir."

Bu saldırı halkımızın örgütlenme hakkına yapılmış bir saldırıdır. Sosyalist Partiye ve Cenan Bıçakçı'ya yapılan saldırıları protesto ediyor, bütün ilerici demokratları bu saldırılara karşı çıkmaya çağırıyoruz.

Liseli gençlik birleşmeye çalışıyor

16 Haziranda liseli gençliğin birliğini sağlamak için Ankara'da bir toplantı yapıldı. Toplantıya Devrimci Muhalefet Grubu, Devrimci Liseliler Birliği (DLB) "İlerici Yurtsever Gençlik" ve LİSE-DER taraftarları katıldı.

Toplantıda "Devrimci Muhalefet" özellikle Halkın Kurtuluşu'nun fikrini benimseyen arkadaşlar, birlik meselesinde somut bir öneri getirmediler. Devamlı olarak Lise-Der yönetimine saldırdılar ve onları "revizyonist-troçkist" olarak nitelendirdiler.

Şimdiye kadar "Devrimci Muhalefet" Lise-Der'i merkezi örgüt olarak kabul ediyordu. Bu fikirlerini 15 gün önce yapılan bir toplantıda da açıklamışlardı. Şimdi ise Lise-Der'i merkezi örgüt olarak kabul etmediklerini açıkladılar. "Lise-Der artık hiç bir işe yaramaz, ayrı bir dernek kurmak lazımdır" dediler. Yeni bir dernek kurma meselesinde de TKP, TSİP, TİP revizyonistleriyle işbirliği yapacaklarını açıkladılar. Toplantıya sosyal-emperyalizmin beşinci kolunun etkisinde olanları da davet etmişlerdi.

Lise-Der yönetimi ise "Devrimci Muhalefet"in çok sekter ve bölücü bir tavır aldığını, Lise-Der içinde hiçbir zaman ideolojik mücadele yürütmediğini söyledi. Lise-Der yönetiminden bir arkadaş, "Devrimci Muhalefet"in TKP, TSİP, TİP revizyonistlerine yanaştığını, onlarla işbirliği yaptığını söyledi. Devrimci Muhalefetin izlediği örgütsel siyasetin GSB'in izlediği siyasetin aynısı olduğunu belirtti.

Devrimci Liseliler Birliği'nden bir arkadaş görüşlerini şöyle açıkladı: "DLB şimdiye kadar Lise-Der'i merkezi örgüt olarak görmüyordu ve şimdi de aynı görüştedir. Lise-Der liseli gençliğin bir ihtiyacından doğmadı. DLB'ye muhalefet olarak kuruldu ve ilkesiz bir birliğe sahipti. Liseli gençliğin akademik ve demokratik taleplerini savunmuyordu. Biz, bugün liseli gençliğin merkezi örgütünü inşa etmek için çalışıyoruz. Yalnız bu örgüt iki süper devletin işbirlikcisi olmayan tüm yurtseverleri bünyesinde toplamalıdır. Biz liseli gençliğin yurtsever birliğini sağlamak için çalışıyoruz. Halkın Kurtuluşu'nun fikirlerini benimseyen arkadaşların birlik konusundaki tavırları ve siyasetleri yanlıştır. Bu tavır birlik meselesini zedeliyor. DLB, Lise-Der yönetimini "revizyonist-troçkist" olarak görmüyor. Onlar iki süper devletin işbirlikçisi değildirler. Devrimci muhalefetin Lise-Der yönetimine yönelttiği "revizyonist-troçkist" suçlamasına karşı çıkıyoruz. Lise-Der yönetimindeki arkadaşların da birlik içinde yerlerini almalarını istiyoruz. Onları birlik dışında tutmaya çalışan "Devrimci Muhalefeti" eleştiriyoruz. Bu bölücü bir tavırdır."

Ecevit'in Rusya Gezisi

İnönü'den çok şey öğrendiğini sık sık belirten Ecevit'in Rusya'ya karşı izlediği "güven verme" siyaseti CHP'nin geleneksel dış siyasetidir. İnönü iktidarı 2. Dünya Savaşı'nda aynı politikayı Hitler faşistlerine karşı izledi. "Tarafsız kalma" adı altında Hitler faşistlerine teslim oldu. Dünya halklarının mücadelesine karşı Hitler'i destekledi. Ancak bugün durum çok daha farklıdır, Hitler'in çizmelerini giyen Rus çarlarının savaş yolu üzerindeki Türkiye'de İnönü siyasetini yeniden izlemek daha felaketli sonuçlar doğuracaktır.

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in Rusya'ya yaptığı ziyaret ve dönüşü sırasında verdiği demeçler CHP'nin dış politikasını gözler önüne serdi. Ecevit çeşitli demeçlerinde sosyal-emperyalist Rusya'nın "barışçı" bir ülke olduğunu, "dünyayı da bir nükleer savaş felaketinden korumak için üzerine düşeni yaptığı"nı belirtmiş ve "Sovyetler Birliği'nin barışçı eğilimlerini dünya barışı ve huzuru uğrunda değerlendirebilmek için bu ülkeye güven duygusu verebilmenin büyük önemi olduğu kanısındayım" demiştir. (19 Haziran tarihli gazeteler)

Bugün dünya barışını ve huzurunu bozan kimdir? Bütün dünya denizlerinde savaş gemileri bulunduran, dünyanın dört bir yanına üsler kuran, durmadan savaş ve saldırı tatbikatları yapan bütün ülkelerin egemenlik ve bağımsızlığını tehdit ederek dünya hegemonyası peşinde koşanlar kimlerdir? Kendisinden binlerce kilometre uzaklıktaki Angola'ya askeri müdahalede bulunan, Lübnan'da karışıklık çıkartan, Orta Doğuda Filistin ve Arap halklarının haklı davasını boğmaya çalışanlar yeni Çarlar değil midir? Çekoslovakya'yı işgal eden, Doğu Avrupa ve Moğolistan'ı yıllardır işgali altında bulunduran, Afganistan'da darbe tezgahlayan, Pakistan'ı bölen sosyal-emperyalistler mi barış ve huzur istemektedirler? Ecevit'in sözlerini bizzat Brejnev'lerin, Gorçkov'ların, Gromiko'ların, Hoffmanların dünya ülkelerini ve halklarını tehdit eden küstahça demeçleri yalanlamaktadır.

Ecevit sosyal-emperyalistleri öven demeçlerini verdiği sıralarda onlar Boğazlarımızdan 14 savaş gemisi geçiriyordu ve Karadeniz'de bulunan iki uçak gemisini geçirebilmek için Türkiye'ye baskılarda bulunuyordu. Gene aynı sıralarda TASS ajansı Brejnev revizyonistlerinin Kıbrıs sorununa ilişkin tehditkâr bildirisini yayınlıyordu. Ecevit, Akdeniz ve Orta Doğu üzerindeki baskılarını gittikçe artıran ve dünya hegemonyası emelleri için vazgeçilmez bir ülke olarak gördükleri yurdumuzu gittikçe daha çok tehdit eden sosyal-emperyalistler "barışçı" madalyası takmaktadır.

Ecevit Rusya'nın dünyayı "nükleer savaş felaketinden koruma"sından söz ediyor? Kime karşı koruyacak? Hegemonya ve saldırı altında bulundurduğu Üçüncü Dünya ülkelerine karşı mı? dört bir yandan donanmaları, füzeleri ve ordularıyla kuşattığı Avrupa ülkelerine karşı mı? Yoksa dünya'yı bir nükleer savaşla tehdit eden Türkiye midir? Bugün dişinden tırnağına kadar silâhlananlar kimlerdir? Bugün dünyanın en büyük silâh tüccarları kimlerdir? Hergün nükleer silâhlarını durmadan geliştirenler ve sayısını artıranlar iki süper devlet değil midir? Son bir kaç yıl içinde silâhlanma bakımından Amerika'yı geride bırakan ve artık dünyanın her bölgesine ani ve öldürücü darbeler indirebileceklerini bizzat açıklayanlar Rus sosyal-emperyalistlerinden başkası mıdır?

Yurdumuz sosyal-emperyalistlerin Akdenize ve Orta Doğu'ya iniş yolu üzerindedir. Türkiye, Rusya'nın açık denizlere inebilmesi için kesin ihtiyaç duyduğu Boğazlara sahiptir. Yeni Çarlar, güneye inebilmek için uçaklarını semalarımızdan geçirmek ihtiyacındadırlar. Avrupa'nın ihtiyacı olan zengin petrol kaynaklarının bulunduğu Orta Doğu'ya karadan yapacakları bir müdahale için Doğu Anadolu topraklarımızı çiğnemek zorundadırlar. İşte CHP Genel Başkanı Rusya'nın topunun ağzında bulunan böyle bir ülkenin siyaset adamı olarak Yeni Çarlara güven vermekten sözedebilmektedir.

Bu güven nasıl verilebilir? Bugün Türkiye'nin Rusya'ya saldırma durumu mu vardır ki ona güven vermekten sözediliyor? Bugün aksine saldırgan olan Rusyadır ve o, bizden ülkemizin bağımsızlık ve egemenliğini istiyor. Yeni Çarlara "güven" verebilecek biricik şey budur. Onların dünya hegemonyası emellerini tatmin edecek tek "güven verme" yolu hiçbir mukavemet görmeden yurdumuzu çiğneyip geçebilme hakkının tanınmasıdır. Ecevit böyle bir "güven vermeyi"mi göze almaktadır? İktidarda bulunanların yurdumuzu iki süper devlet arasında pazarlık konusu yapmaları onların sosyal-emperyalistlerin ekmeğine yağ sürmekte ve işlerini kolaylaştırmaktadır. Ecevit ise, MC iktidarının Rusya'ya teslimiyetçi siyasetini yetersiz bularak bu politikayı daha da ileri götüreceğini açıklamaktadır. Yeni Çarların "barış ve yumuşama" masalları halkların gerçekleri görmesini önlemek için kullandıkları bir sis bombasıdır. Ecevit bu tutumuyla sis bombalarının etkisini artırmaktadır.

İnönü'den çok şey öğrendiğini sık sık belirten Ecevit'in Rusya'ya karşı izlediği "güven verme" siyaseti CHP'nin geleneksel dış siyasetidir. İnönü iktidarı 2. Dünya Savaşı'nda aynı politikayı Hitler faşistlerine karşı izledi. "Tarafsız kalma" adı altında Hitler faşistlerine teslim oldu. Dünya halklarının mücadelesine karşı Hitler'i destekledi. Ancak bugün durum çok daha farklıdır. Hitler'in çizmelerini giyen Rus Çarlarının savaş yolu üzerindeki Türkiye'de İnönü siyasetini yeniden izlemek daha felaketli sonuçlar doğuracaktır. Daha şimdiden yurdumuza pençelerini geçiren sosyal-emperyalistlere "güven" adı altında verilecek her taviz onun iştahını kabartmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Unutmayalım ki, Türkiye Rusya'nın burnunun dibindedir. Dünya hegemonyası peşinde koşan sosyal-emperyalistler yurdumuzu mutlaka işgal etmek isteyeceklerdir. Türkiye'nin önünde tek yol vardır: Direnmek.

Oysa Ecevit, Türkiye'de Rusya'ya dönük tek bir toplu iğne dahi bulunmasını istememektedir. Ecevit Kosigin'le yaptığı görüşmeyi gazetecilere özetlerken, "dış ilişkilerde daha çok yönlü bir tutum izlerken ulusal savunma politikamızın da yeniden gözden geçirilmesi gerektiğine inandığımızı sayın Kosigin'e belirttim." (Milliyet, 18 Haziran 1976) demektedir. Bu ne biçim "ulusal savunma politikası dır ki, yurdumuzun can düşmanının sarayında onunla konuşulmaktadır. Bunun adı "ulusal savunma politikası" değil, ulusal teslimiyet politikasıdır.

Ecevit şöyle diyor: "Sovyetler Birliği Türkiye'nin bağımsızlığının güçlü ekonomik temellere dayanmasından kendi açısından yarar görmektedir. Bunu güvence altına alacak temel sanayilerin kurulmasına yardımcı olma isteğini öteden beri belirtmiş olması, bunun açık bir göstergesidir. Sovyetler Birliği'ndeki bu gerçekçi isteği değerlendirmekte. Türkiye açısından da yarar bulunduğuna kuşku yoktur. "(19 Haziran tarihli gazeteler) Türkiye'ye yaptıkları yatırımlardan Rusların bekledikleri yarar nedir acaba? Bu yararı Rus Revizyonist Partisinin 25. Kongresinde Brejnev bizzat açıkladı ve Türkiye'deki Sovyet Basın ateşesi de üstüne basarak belirtti: "Sovyet-Türk ilişkilerinin altına son yıllarda bu ilişkileri politik bir alana da yayarak derinleştirip tümüyle genişletebilecek sağlam bir ekonomik temel yerleştirilmiştir" (Cumhuriyet, 8 mart 1976) Yani, sosyal-emperyalistlerin Türkiye'yle giriştikleri iktisadî ilişkilerin birinci amacı ülkemizi hegemonyaları altına almaktır. Yaptıkları yatırımların temel sanayi dallarına yönelmesi bu amaçla ekonomimizin can damarlarını elde tutma çabasından başka bir şey değildir. Öte yandan Rusların yaptıkları yatırımların ağır iktisadi şartlar taşımakta ve modası geçmiş teknolojiye dayanmaktadır. Onlar, yurdumuzu borçlandırarak tarım ürünlerimize ve yeraltı kaynaklarımıza düşük fiyatlarla el koyuyorlar. Altın esasına bağladıkları krediler yüzünden borçlarımız durduğu yerde artıyor. Onların istedikleri faiz miktarı da Amerikan emperyalizminin istediğinden daha fazladır. Bunun adı emperyalist sömürü değilse nedir? "Bağımsız sanayileşme" bu ise, bağımlı sanayileşme nasıl olmaktadır? Amerikan emperyalizmi yurdumuza girerken "karşılıklı yarar" üzerine çekilen nutuklarla Ecevit'in bugün söyledikleri arasında ne gibi bir fark kalmaktadır? Ecevit halkımızın da Rusya ile ilişkileri geliştirmesini istediğini, Rus Başbakanı'na bildirdiğini söylüyor. Bunca yıl Amerikan emperyalizminin sömürü ve baskısına karşı bağımsızlık ve demokrasi için mücadele eden Türkiye halkına böyle bir tutumu yakıştırmak doğru mudur? Amerikan emperyalizminin Yurdumuz üzerindeki etkilerini artırdığı yıllarda "Türkiye'yi bir küçük Amerika yapacağız" diyen Bayar-Menderes'lere karşı bu halk boşuna mı mücadele etti?

Halkımız ne Amerikan emperyalizminin ne de yeni çarların kölesi olmak istemiyor. Bugün Türkiye'nin 40 milyon halkı kendi ülkesinin efendisi olmak istiyor.

HALKIN SESİ'nin Zimbabve (Rodezya) de milli kurtuluş mücadelesine önderlik eden ZANU örgütüyle yaptığı röportaj

"SOSYAL-EMPERYALİ BOŞA ÇIKARMAK İÇ HER ŞEYİ YAPIYORU

Zimbabve (Rodezya) halkının sömürgeciliğe karşı 19. yüzyılın sonlarında başlattığı ku
luş mücadelesi bugün ZANU (Zimbabve Afrika Ulusal Birliği) önderliğinde zafere doğru iler
mektedir. ZANU, 1950'lerde Afrika Ulusal Kongresi'nin oluşturulması ile gelişen mücadele
çinde ortaya çıktı. 1963'de resmen kuruldu. Zimbabve halkının geniş desteğine sahip bulu
ZANU, Tanzanya, Mozambik ve bir çok Afrika ülkesi tarafından da desteklenmektedir. ZA
1966 yılında silâhlı mücadeleye girişmiştir. Bu tarihten itibaren düşmana sürekli olarak a
darbeler indirerek gücünü artırmıştır. 1974 yılına gelindiğinde ZANU ülkenin kuzey-doğusun
önemli bir kesimini kurtarmış bulunmaktaydı. ZANU'lu yoldaşlar halkımızın iki süper devl
karşı mücadelesini desteklemektedirler. Biz de onların kurtuluş mücadelesini hararetle des
liyor ve selâmlıycruz.

Aşağıda ZANU temsilcisi Zvova ile HALKIN SESİ B. Almanya muhabirinin yaptığı rö
tajı bulacaksınız.

Soru: Azanya, Namibya ve Zimbabve halkları ne zamandan beri kurtuluşları için savaşıyorlar?

ZANU: Azanya. Namıbya ve Zimbabve halkları, sömürgecilerin ülkeyi işgal etmelerinden bu yana. düşmana karşı daima mücadele ettiler. Örneğin: Azanya 17. yüzyılda buraya gelip yerleşen Hollandalılar tarafından işgal edildi. Hollandalılar. gelir gelmez derhal kitleleri ezmeye başladılar. Afrikalı kitleler, buraya gelip yerleşenlere karşı ayaklandılar. Namibya ise, 19. yüzyılda Alman sömürgecileri tarafından işgal edildi. Orada da halk. düşmana karşı ayaklanmıştır. Zimbabve, 19. yüzyılda İngiliz emperyalizminin işgaline uğradı. Halk. orada da ayaklandı. Biz buna kurtuluş için ilk savaş -Çimurenga - adını veriyoruz. Bu savaş, 1896-1897 de oldu.

Sözün kısası, Azanya, Namibya ve Zimbabve halklarının sömürgeciliğe karşı mücadeleleri. işgalden bu yana hiç bir zaman durmamıştır. Değişen. sadece mücadelenin yöntemidir. Mücadelenin ilk aşamasında Afrika halkları, düşmana karşı silâhla ayaklandılar. Yenildiler. Mücadelenin bunu izleyen aşamasında halklar, barışçı yollarla özgürlük ve bağımsızlığa kavuşabileceklerini düşündüler. Bu dönem, 1960 ve sonrasına kadar sürdü. Bundan sonra ise yeni bir strateji geliştirildi: silâhlı mücadele. Silâhlı mücadele bugün, özellikle Zimbabve ve Namibya'da ileri bir aşamaya gelmiştir. Bütün Günay Afrika'da silâhlı mücadele çok çabuk gelişiyor. Mücadele tarihinin özeti budur.

Soru: Irkçı rejimler hangi taraftan destek görüyor?

ZANU: Irkçı Güney Afrika bütün Batı Avrupa ülkelerinden destek almaktadır. Ama. başta ABD emperyalistlerinin sağladığı büyük destek gelir. Sonra. İngiltere, Batı Almanya ve Japonya diye sıralamak gerek. Açıklığa kavuşturulması gereken nokta. bütün bu ülkelerin Birleşmiş Milletler (BM) kararları na uymayı kabul etmiş olmalarıdır. Fakat. fiilen. onlar bugün Rodezya rejimi ile ticaret yapmaktadırlar.

Soru: Sovyetler Birliği. Kübalı birliklerle Angola'ya girdi. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

ZANU: Yoldaşlar. Angola'daki Sovyet müdahalesine karşı bizim tavrımız açıktır. Biz tavrımızı tartışmalarda açıkça ortaya koyuyoruz. Biz. Kübalı birliklerin aracılığı ve Angola'daki bu iç savaşa son derece gelişmiş silâhlar verme yoluyla gerçekleştirilen Sovyet müdahalesinin amacının. Angola'yı denetim altına almak olduğunun bilincindeyiz. Angola. zengin bir ülkedir. Maden cevherleri bakımından zengindir. tarım bakımından zengindir. Özellikle de Angola, bütün Afrika ve özellikle de Güney Afrika açısından stratejik önemdedir. Angola'ya yerleşmek ve halkı denetlemek için Sovyetler Birliği, bizim fikrimize göre. sosyalist ülke kisvesini takınmaktadır. Gerçekte ise değildir. Biz onu sadece bağımsızlığı uğruna yüzyıllardır savaşan Angola için değil. bütün Afrika için tehlike sayıyoruz. Çünkü bu müdahalenin amacı. sadece Angola'yı denetlemek değil. aynı zamanda bütün Afrika'yı denetlemektir. Zimbabve'de biz. Sovyet sosyal-emperyalizminin bu oyununu açığa çıkarmak için herşeyi yapıyoruz.

Soru: Sovyetler Birliği. Üçüncü Dünya'nın Varşova Paktına katılması gerektiğini iddia ediyor. Sovyetler Birliği, kendisinin yardımı olmadan Üçüncü Dünyanın zafer kazanamayacağını iddia ediyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

ZANU: Varşova Paktı. Stalin yoldaş tarafından kurulduğunda. amacı emekçilerin menfaatlerini savunmaktı. Bugünkü durumda ise. Stalin'den sonra burjuvazi Sovyetler Birliği'nde iktidara geldi. Kruşçev ve hempaları Stalin Yoldaş'ın doğru siyasetini revizyona tabi tuttular ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi. Sovyetler Birliği Revizyonist Partisi haline geldi. Bu parti. kendi gücünü bütün Doğu Avrupa ülkelerine zorla kabul ettirmek istemektedir. Doğu Avrupa ülkelerinin "ana parti"ye uymaları isteniyor. Fakat biz. komünist partileri arasındaki ilişkilerde "ana parti" olmadığına inanıyoruz. Bütün partiler aynı haklara sahiptir.

Varşova Paktı bugün. halkların ve işçi sınıfının menfaatlerine karşı mücadele etmek için kullanılı-

yor. Örneğin: Varşova Paktı Sovyetler Birliği'nin
menfaatlerine hizmet ediyor. Çekoslovakya'ya gir
diklerinde şartlarını Çekoslovakya'ya zorla kabu
ettirdiler. Varşova Paktı bugün. Sovyetlerin diğe
ülkeleri denetlemek için kullandığı bir alettir. So
yetler Birliği bir çok ülkede bulunuyor. Çekoslov
ya'da, Macaristan'da, Alman Demokratik Cumhuri
yetinde. Moğolistan'da. Buralarda askeri birlikle
ni bulunduruyor ve bu birliklerin ücretlerinin yar
bu ülkelerin hükümetleri tarafından, Çekoslovaky
Macaristan tarafından ödenmek zorundadır. Sanır
Varşova Paktının süper devlet sosyal-emperyaliz
nin bir aleti haline dönüştürüldüğü konusu oldukça
çıktır. Afrika ülkelerinin Varşova Paktına katılm
sı meselesine gelince. Eğer Afrika ülkeleri bunu
parlarsa. Sovyetler Birliği bunu. bu ülkeleri dene
lemek için kullanacaktır. Yani Sovyetler Birliği'n
menfaatlerine hizmet için. Bu ülkelerin millî bağ
sızlıklarını Sovyetler Birliğinin desteği olmadan k
zanıp kazanamayacakları sorusuna gelince, bunu
doğru olmadığını söylemek gerekir. Afrika, Asya
ve Latin Amerika halkları Sovyetler Birliği'nin de
teği olmadan zafer kazanabilirler ve gerçekte d
Sovyetler Birliği bu ülkeleri desteklememektedir.
ra o, yaptığı desteği, halkları denetlemek ve oral
da askeri üsler kurmak için bir araç olarak kulla
maktadır. Daha somut bir örnek: Herkes Kamboç
halkının nasıl savaştığını bilir. Fakat Sovyetler B
liği bu savaşan ülkeye yardım yapmayı reddetmiş
tir. Fakat Kamboçya halkının kendisi, en gelişmi
süper devlet Amerika'yı bütün B 52 uçaklarıyla bi
likte yenmiştir. Amerika Kamboçya halkını ezme
istiyordu. fakat güçlü silâhlarına rağmen yenildi.
ZANU, silâhların değil insanların tayin edici oldu
ğuna inanmaktadır.

Soru: Sovyetler Birliği'nin sizin ülkenizdeki K
tuluş Hareketi üzerinde etkisi var mıdır? Bu nüfu
ne kadar güçlüdür ve sizin buna karşı tavrınız n
dir?

ZANU: Zimbabve'de iki kurtuluş örgütü var. B
iki kurtuluş hareketi. düşmana karşı birleşmiş
rumdalar. Bu iki kurtuluş örgütünden biri, savaş

MİN AFRİKA'DAKİ OYUNUNU

N

"Türkiye Üçüncü Dünyanın bir parçasıdır. Yani, emperyalizmin desteklediği her türlü baskı ve sömürüye karşı mücadele etmek için ayağa kalkmış olan dünyanın bir parçasıdır. Ancak Türkiye, coğrafyası bakımından özellikle tehlikeli bir yerde bulunuyor. Türkiye halkının mücadelesi dünyayı denetim altına almak için ve özellikle de coğrafi bakımdan çok önemli olan yerleri ele geçirmek için birbirleriyle dalaşan iki süper devlete karşı mücadeleye tamamen ve doğrudan doğruya bağlıdır."

Zimbabveli gerillalar Başkan Mao Zedung'un eserlerini inceliyorlar

"Angola'ya yerleşmek ve halkı denetlemek için Sovyetler Birliği bizim fikrimize göre sosyalist kisvesini takınmaktadır. Gerçekte ise değildir. Biz onu sadece bağımsızlığı için savaşan Angola için değil, bütün Afrika için tehlike sayıyoruz. Çünkü bu müdahalenin amacı, sadece Angola'yı denetlemek değil bütün Afrika'yı denetlemektir. Zimbabve'de biz, Sovyet sosyal-emperyalizminin bu oyununu açığa çıkarmak için her şeyi yapıyoruz."

esas güç olan ZANU'dur. ZANU ordunun yüzde 90'ından fazlasına kumanda etmektedir. Zimbabve halk kitlelerinin desteğine sahiptir. Diğeri ise ZAPU'dur. Bu örgütün aşağı yukarı 300 askerden oluşan küçük bir ordusu vardır. ZANU, Afrika dışında başlıca destek olarak Çin Halk Cumhuriyeti'nin desteğine sahiptir. Buna karşılık ZAPU ise, esas desteğini Sovyetler Birliği'nden almaktadır. İki kurtuluş örgütünün birleştiği bugün, ZANU savaşta hala esas güçtür. Bu esas güç oluşu, sadece savaşdaki konumundan ileri gelmiyor: aynı zamanda ideolojik konumundan da ileri geliyor. Durum bizim yararımıza çok değişmiştir. Çünkü ZANU, sosyal-emperyalistlerin faaliyetlerini iyice denetlemek için, savaşçıların birliğinden faydalanmıştır. Süper devlet Sovyet sosyal-emperyalizminin, ülkemizde nüfuzu olmasına rağmen, bu nüfuzun çok az olduğunu söyleyebiliriz. Fakat, bu nüfuzun sürekli olarak daha da zayıflaması gerektiğini hatırımızdan çıkarmıyoruz. Daha önce de söylediğimiz gibi kurtuluş siyaseti, yani özünde ZANU'nun siyaseti şöyledir: Biz kendi kendimizin kurtarıcısıyız ve biz kendi tarihimizi kendimiz yazıyoruz. Bütün olarak Kurtuluş hareketleri, müdahalenin her türlüsüne karşı çıkmaktadırlar. Bu, tam da Angola'daki müdahaleden sonra, önemli bir tavırdır. Kurtuluş hareketimiz bu meselede çok ciddidir.

SORU: Çin Halk Cumhuriyeti'nin sizi desteklediğini biliyoruz. Buna karşılık bir şey talep etmekte midir? Eğer talep ediyorsa, buna karşılık ne talep etmektedir?

ZANU: Bu önemli bir soru. Kısaca cevap vereceğim. Çin Halk Cumhuriyeti kitlelerin savaşını, ZANU'nun savaşını önemli ölçüde desteklemiştir. Çin Halk Cumhuriyeti hiç bir şart öne sürmemektedir. Çinli yoldaşlar üstüne basa basa Zimbabve halkının ne için savaştığını en iyi kendisinin bileceğini, Zimbabve halkının kendi mücadelesi içinde kendi meselelerini gittikçe daha iyi öğreneceğini, Zimbabve halkının kendi tarihini yaratacağını söylüyorlar. Çinli yoldaşlar, Zimbabve halkının mücadelesi de dahil olmak üzere Afrika halklarının mücadelesinin, ortak düşmana karşı, emperyalizme karşı, sosyal-emperyalizme karşı mücadelenin niteliği üzerinde önemle duruyorlar.

Çin ve Afrika halkları birbirlerinden öğrenmektedirler. Kısaca Çinli yoldaşlar bizi düşmana karşı mücadelemizde maddi olarak desteklediler. Fakat biz de mücadelenin siyasi yanı konusunda pekçok şey öğrendik. Zimbabve halkı ve ZANU önderliği, Çinli yoldaşlardan çok şey öğrendiler. Çinli yoldaşlar, Zimbabve'nin mücadele eden kitlelerine hiç bir şekilde, ve herhangi bir şey kabul ettirmeye çalışmadılar.

Soru: Kadınlar kurtuluş mücadelesine nasıl katılıyorlar? Türkiye'de de Afrika'da da kadınlar eskiden çok pasiftiler. Fakat son zamanlarda çok aktif olduklarını görüyoruz.

ZANU: Gerçekten de eskiden Zimbabve'de kadınları mutfağa bağlayan bu gibi gelenekler vardı. Kadınlar gerçekten de yeni bir toplum inşa etme faaliyetlerine pek fazla katılmazlardı. Bu, uzun bir sömürgeleştirme geçmişinin sonucuydu. Bugün dahi kapitalist ülkelere gittiğimizde oralarda kadınların çok fazla saygı görmediğini görüyoruz. Bu, Türkiye dahil her yerde benzerlik gösteren bir şeydir. Biz, kurtuluş hareketimiz ZANU'nun kurulduğu tarih olan 1963'ten bu yana, yani düşmana karşı mücadele için kurulmasından bu yana kadınlarla erkeklerin eşitliğine olan inancımızı sık sık belirttiğini vurgularız. Çinli yoldaşlarla işbirliğimiz, bize bu süreçte çok yardımcı oldu. Bugün ZANU, kadınların tıpkı erkekler gibi Ian Smith'e karşı mücadeleye önemli bir katkıda bulunduklarını görüyor. Hatta ordumuzda kadınların komutasında taburlar dahi vardır. Bugün onlar erkekleriyle birlikte milli kurtuluş için savaşıyorlar ve biz gelecekte de erkek ve kadınların Zimbabve'yi birlikte inşa edeceklerine inanıyoruz. Kadınlar, yeni Zimbabve devletinin durumunu belirlemek için önemli mevkilere geleceklerdir. Zimbabve'de mücadele içinde olduğumuz şu sırada kadınlar önemli bir rol oynamaktadırlar. Biz ZANU olarak kitlelerin siyasi eğitimine sıkıca sarıldığımızı vurguladık ve bunu gerçekleştirdik. Kadrolarımız Zimbabve'de kitlelerle birleşmektedir. Kadınlar, düşmanın kadroları bulmasını engellemek için saklanmalarına yardımcı oluyorlar. Onlar, yemek yapıyor ve milli kurtuluş için savaşan kadroları besliyor. ZANU kadınlarla erkeklerin eşitliğine inanmaktadır ve bu inancını koruyacaktır.

Soru: Türkiye halkının mücadelesi konusunda bir şeyler söylemek ister misiniz?

ZANU: Önce birkaç şey söylemek istiyorum. Türkiye halkı bir yandan ABD emperyalizmine diğer yandan da sosyal-emperyalizme karşı mücadele etmektedir. Türkiye Üçüncü Dünyanın bir parçasıdır. Yani, emperyalizmin desteklediği her türlü baskı ve sömürüye karşı mücadele etmek için bugün ayağa kalkmış olan dünyanın bir parçasıdır. Ancak Türkiye, coğrafyası bakımından özellikle tehlikeli bir yerde bulunuyor... Dolayısıyla Türkiye halkının mücadelesi dünyayı denetim altına almak için ve özellikle de coğrafi bakımdan çok önemli olan yerleri ele geçirmek için birbirleriyle dalaşan iki süper devlete karşı mücadeleye tamamen ve doğrudan doğruya bağlıdır. Türkiye halkının dostu ve düşmanı arasında ayırım yapabilmesi çok önemlidir. Ve biz burada Türkiye halkının düşmanın tabiatını eleştirici bir gözle incelediği takdirde, bu iki düşmanın baskılarına rağmen her ikisini de yenilgiye uğratacağını vurgulamak isteriz. Biz Türkiye halkının kahraman bir geçmişe sahip olduğunu biliyoruz. Türkiye halkı daima yabancı müdahalesini geri püskürtmüştür. Biz ona iki emperyalist süper devlete karşı mücadelesinde büyük başarılar diliyoruz. Biz, yani Afrika, yani Zimbabve, yani ZANU'dan olan bizler, biz Türkiye halkının mücadelesinin Üçüncü Dünyanın devrimci mücadelesinin bir parçası olduğuna, Afrika'daki, Güney Afrika'daki ve Zimbabve'deki devrimci mücadelenin bir parçası olduğuna inanıyoruz. Bu nedenle biz Türkiye halkının haklı mücadelesini tamamen destekliyoruz. Biz, ortak düşmana karşı mücadele ettiğimiz için gelecekte daha da iyi ilişkiler kuracağımızı umuyoruz.

1971 Direniş ruhu"mu 1971 maceracılığı mı

MACERACILIĞI MARKSİZM-TEMELİNDE

1971 Maceracılığını, "1971 direnişi" diye yücel-tenler çeşitli iddialarla ortaya çıkıyorlar. İddiaları şunlardır:

1. "71 direnişi"yle "reformizm, revizyonizm, Kemalizm kendiliğinden aşılmıştır." ("Halkın Kurtuluşu", sayı: 16)

2. "Revizyonizme karşı doğru bir tepkiyle ortaya çıkılmıştır."

3. "71 direnişi kendi dışındaki başka güçlere bel bağlamayarak" "geliştirilecek bir temel yaratmıştır" ("Halkın Kurtuluşu", sayı:16)

4. "Elli yıllık geçmişin devrimci bir kitle hareketi yaratamamış olması" hatalara yol açmıştır ("Halkın Kurtuluşu", sayı:16)

5. "Yanlış olan inançlar ve 'anlayışlar' değil, uygulanış biçimleriydi." ("Halkın Kurtuluşu", sayı: 16)

"71 direnişi" denen şey nedir? Somut olarak bakalım:

10 Ocak 1971: İş Bankası'nın Ankara Emek Şubesi 4 kişi tarafından soyuldu.

11 Şubat 1971: Ziraat Bankası'nın Ankara Küçükesat Şubesi 4 kişi tarafından soyuldu.

15 Şubat 1971: Amerikalı zenci Hava Çavuşu J. R. Finley silâhlı kişiler tarafından kaçırıldı.

19 Şubat 1971: Ankara'da İş Bankası Cebeci Şubesine patlayıcı madde atıldı.

4 Mart 1971: Bir Amerikalı Çavuşla, üç Amerikalı er gece 5 silâhlı genç tarafından kaçırıldı.

5 Mart 1971: İstanbul'da Selamiçeşme Akbank Şubesi silâhlı 5 genç tarafından soyuldu.

13 Mart 1971: Türk Ticaret Bankası'nın Erenköy Şubesi silâh tehdidiyle soyuldu. 15 bin lira para alındı.

4 Nisan 1971: Mete Has ve Talip Aksoy adlı işadamları kaçırıldı. Fidye istendi.

5 Nisan 1971: Ankara'da çeşitli yerlere patlayıcı maddeler atıldı.

14 Nisan 1971: 16 yaşındaki Hakan Duman adlı çocuk kaçırıldı. Doktor olan babasından fidye istendi.

18 Nisan 1971: Gaziosmanpaşa İş Bankası Şubesi silâhlı 3 genç tarafından soyuldu. Vezneden 23 bin lira alındı.

20 Nisan 1971: 5 genç Ankara'da Osmanlı Bankası'nın Kavaklıdere Şubesini soydu. Gençler kasadaki 25 bin lirayı alarak kaçtılar.

22 Nisan 1971: İstanbul'da silâhlı gençler, Amerikan Lisan ve Ticaret Dersanesi'nin bekçisini soydular.

27 Nisan 1971: Ankara'da çeşitli yerlere bomba atıldı.

2 Mayıs 1971: İstanbul'da Unkapanındaki Ziraat Bankası Şubesi soyulmak istendi.

15 Mayıs 1971: İsrail'in İstanbul Başkonsolos'u silâhlı dört genç tarafından kaçırıldı.

22 Mayıs 1971: Kaçırılan Başkonsolos Nişantaşı'nda bir apartman dairesinde ölü bulundu.

26 Temmuz 1971: İzmir-Denizli yolunda Ziraat Bankası'na ait bir otomobil soyuldu.

26 Mart 1972: Ünye Radar Üssünde görevli 3 İngiliz kaçırıldı.

3 Mayıs 1972: Türk Hava Yolları'nın Bağaziçi" yolcu uçağı Bulgaristan'ın başkenti Sofya'ya kaçırıldı. Uçak kaçıranlar, Bulgaristan makamlarına baş vurarak, bu ülkeye sığındı'lar.

4 Mayıs 1972: Jandarma Genel Komutanı kaçırılmak istendi.

21 Ekim 1972: Türk Hava Yollarının "Truva" yolcu uçağı Bulgaristan'a kaçırıldı. Uçağı kaçıranlar Bulgar makamlarına sığındılar.

Bütün bu eylemlere tarihlerini kesin olarak saptayamadığımız, ancak mahkemelerde ve yayınlarda sorumluluğu kabul edilen başkalarını da ekliyebiliriz. Bunlar dağlarda silâhlı gruplar halinde dolaşmak, çeşitli yerlere dinamit lokumu atmak, müteahhit soymak, bakkal ve eczane basmak gibi eylemlerdir. "71 direnişi" denilen maceracılığın bilançosu budur.

Şimdi soruyoruz: Küçük çocukları, uçak yolcularını kaçırıp fidye isteyerek, faşistlere "can güvenliğinin koruyucusu" pozuna girme imkanı vermek midir burjuva ideolojilerini aşmak? Maceracı eylemlerden sonra ülkemizin ve halkımızın milli düşmanlarına, sosyal-emperyalistlerin uşağı Bulgar makamlarına sığınmak mıdır revizyonizme karşı tepki? Maceracılık kime bel bağlamıştır? Halka güvenmeyen, halkı hiçe sayan maceracılar işi bakkal, müteahhit, eczane soymaya kadar götürerek faşistlerin devrimcileri soyguncu olarak göstermelerine yol açmadılar mı?

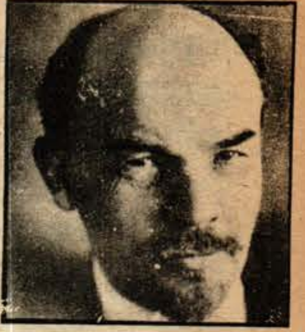
Devrimciler siyasi iktidar mücadelesi verirler. Halk iktidarında iş adamları öldürülecek, bankalar bombalanacak, doktorların çocukları kaçırılacak, bakkal ve eczacılar zorla mülksizleştirilecek midir? Bütün bunlar olsa olsa en gerici burjuva diktatörlüklerinde olur. Kimle mücadele ediyoruz? Yolcu uçağında kaçırılan Şekersporlu Gür gör'le mi?

Bir eylemin başarısını, bir eylem çizgisinin doğruluğunu belirleyen biricik ölçü daha geniş halk kitlesini devrim yolunda seferber edip etmediğidir. Banka soygunları, halkın mücadelesine ne gibi bir yarar getirmiştir? Halkı kazanmak bi yana kitleleri devrimden soğutmamış mıdır? Faşistlerin kamuoyunu etkileme çabalarına vardım etmemiş midir? Bu konuda şüphesi olan, trende vapurda, otobüsde gördüğü sade vatandaşa sorsun. Unutmayalım ki, biz halk devrimi için mücadele ediyoruz. Kitleler üç-beş bin kişilik sempatizan öğrenciden ibaret değildir.

REVİZYONİSTLER MACERACILIĞI NASIL KÖRÜKLEDİLER

MAHKUM EDELİM
LENİNİZM
BİRLEŞELİM

Ekim devriminin tecrübesinden ders alalım!

Lenin diyor ki :

"Bize deniyor ki: "Bir kahramanın giriştiği tek tek çarpışmalar bizim mücadele ruhumuzu ve cesaretimizi yükseltiyor" Ama hepimizdeki mücadele ruhunu ve cesareti gerçekten yükselten biricik şeyin, kitle hareketinin yeni biçimleri ya da kitlelerin yeni yeni kesimlerinin bağımsız mücadeleye atılışı olduğunu hem geçmişten biliyor, hem de bugün gözlerimizle görüyoruz. Oysa tek tek çarpışmalar, Balmaşov'lar tarafından yürütülen tek tek çarpışmalar olarak kaldıkları sürece, ilk başta anlık bir heyecan uyandıran bir etki yaratırlar, ama bu arada dolaylı olarak da, bir kayıtsızlığa ve gelecek sefere kadar pasif bir bekleyişe yol açarlar. Daha ileride şöyle deniyor: "her terörizm alevi zihinleri aydınlatır" Ne yazık ki terörizmi öğütleyen Sosyalist-Devrimcilerin partisi için biz bunun doğru olduğunu göremedik. "

(Lenin, Örgütlenme Üzerine, Bora Yayınları s. 31)

1971 halk kitlelerinin mücadelesinin geri çekildiği, faşizmin güç kazandığı bir dönemdi. Yapılması gereken geri çekilişi düzenli bir hale getirmeye çalışmak ve ona önderlik etmekti. Faşist saldırıdan, halkın ve devrimcilerin en az kayıpla çıkmasını sağlamak, halkın mücadelesini sabırla adım adım yeniden geliştirmeye çalışmak ve güç toplamaktı. Bu görevi başarmak, faşizme ve bugün iki süper devlete özellikle Rus sosyal-emperyalistlerine karşı önemli bir gücün oluşmasına yarayacaktı. "71 direnişi" denilen maceracılık, güçlerin toplanmasına değil, dağılmasına; başarıya değil, yenilgiye; proletaryaya ve halka değil, faşizme ve revizyonizme yaramıştır.

Maceracı eylemlerin yenilgisi ve faşist saldırılar karşısında yılgınlığa kapılanları kimler kullanmıştır? Sosyal-emperyalizmin beşinci kolu, kulaklara fısıldayarak "görüyorsunuz devrim olmuyor, Rusya'ya bel bağlayalım" dememiş midir?

Maceracılığı körükleyenlerin bir görüşüne katılıyoruz. Gerçekten de "71 direnişi Türkiye devrimi için bir dönüm noktası olmuştur" ("Halkın Kurtuluşu" sayı: 16). Ama bu dönüm noktası maceracılığın mahkum oluşuyla belirlenmektedir. Faşistleri ve revizyonistleri, en fazla da Rusya'nın beşinci kolu sosyal-faşist TKP'yi güçlendiren maceracılığın, mahkum olduğu bir dönüm noktası. Marksizm-Leninizm'e yaklaşmak için maceracılıktan uzaklaşmanın gerekliliğinin pratikte ispatlandığı bir dönüm noktası. İşte mesele bu virajı dönmektir. Biz bütün devrimcileri bunu yapmaya çağırıyoruz.

"71 direnişi" denilen maceracılık neyi aşmıştır? Hangi revizyonizme tepkidir? Hangi cuntacılığa, darbeciliğe tepkidir? Maceracılığın ideolojik gıdası olan Gevera'nın, Debray'ın, Marilgella'nın Bravo'nun, Bayo'nun kitaplarını kimler neşretmiştir? Maceracıların peşinden koştukları üzerinde kurşun deliğine benzetilmiş bir delik olan kitap ne amaçla basılmıştır? (Şehir Gerillası, Marigella, Ant Yayınları). Bu kitapları neşredenler bugün sosyal-emperyalizmin beşinci kolunun elebaşıları olarak açıkça ortaya çıkıyorlar. Bu kitaplar bugün hangi sosyalist ülkede basılmakta ve dağıtılmaktadır? Çin'li devrimciler, bu kitaplara "Bir Avcı'nın Not Defteri" demektedirler. (Rus yazarı Turgenyef'in bir kitabının adı)

Hangi revizyonizme tepkidir maceracılık? Somut olarak bakalım. Revizyonizme tepki. Mihri Belli'nin proleter devrimcilere karşı kurduğu ilkesiz birlik cephesinde yer almak mıdır? Yoksa, cuntalar arasındaki manevralarda Mihri Belli'nin vurucu gücü olmak mı? Hangi reformizmi aşmak? Reformcu subaylar, kimi "Gençlik Bakanı", kimi "Gençlik Örgütünün Başkanı" yapmayı düşünüyorlardı? Neden, İstanbul'daki cunta toplantılarına "PDA'cılar" dışında herkes çağrılıyordu? Ve maceracılar neden buralara gidiyorlardı?

Maceracılar kimlere tepki göstermişlerdir? Forumlarda, "Pekin ağzıyla konuşuyorsunuz" diyerek proleter devrimcilere revizyonistlerle birlikte küfür, tekme, yumruk ve sandalyelerle saldıranlar, silâh çekenler maceracılar değil miydi?

Maceracılığın burjuva akımlardan koptuğu söyleniyor. Bu nasıl belli olmuştur? Her şeyden evvel bu akımlar ne için mücadele etmişlerdir. bu bile açıkça ortaya konulmamıştır. Ortada bir program yoktur, halk nereye götürülmek istenmektedir, açıklanmamıştır. Sosyalist devrim mi yapacaklardır, milli demokratik devrim mi, nasıl bir siyaset izleyeceklerdi bunu halka ilân etmemişlerdir. Bu, halka karşı tam bir sorumsuzluğun, siyasi maceracılığın, halk iktidarı için mücadele etmemenin ifadesidir. Bu halk nasıl bir düzen için mücadele edecektir, bunu bilmek ister. Ama bu, tabii halkı seferber etmek diye bir meselesi olmayanları ilgilendirmiyor.

(Devamı arkada)

PROLETER DEVRİMCİLER MACERACILIĞI NASIL ELEŞTİRDİLER

12 MART'TAN BU YANA DÜNYA'DA VE TÜRKİYE'DE SİYASİ DURUM BROŞÜRÜ (Şafak Yayınları, sayfa : 84- 95)

THKP ve THKO : Ayrı hareketler olarak ortaya çıkmalarına rağmen pratikte küçük burjuva devrimciliğinin ikiz kardeş olan temsilcileridir. THKP bazı Marksist-Leninist terimlerle kendini gizlemektedir, ama mücadeleyi kavrayışları, ideolojisinin özü, çalışma tarzı THKO ile esasta aynıdır. Bunlar aynı ipte oynayan iki cambaz gibidir. Aralarındaki rekabet, hataların daha da derinleşmesine yol açıyor. Eğitilmiş ve modern silâhlara sahip seçkin bir grubun devrimi yapacağı görüşündeler. Kitlelere güvenleri yoktur. Kitlelerin insiyatifini geliştirmek, kitleler içinde kök salmak ve onlara silâhlı mücadelede öncülük etmek meseleleri yoktur. Kitleyi en fazla bir destekçi ve yardımcı olarak görüyorlar. Bu sebeple, seçkin bir grubun eylemciliği teorisi, halk yığınları içinde pasifizmo-larak ortaya çıkıyor. Örgütlenmeleri de buna uygundur.

THKP ve THKO, küçük burjuva aydınlarının bir saman alevi gibi parlayıp sönen öfkesini ve sabırsızlığını temsil etmektedir. Çizgilerine baştan sona hakim olan, özellik budur. Halkın kendiliğinden kalkıp kendilerini izleyeceğini sanıyorlar. Halk kendilerini izlemeyince de halkın "korkak" olduğunu söylemeye kadar varıyorlar. Oysa halkımız korkak değil, yiğittir. Ne var ki, terörizm ve ekonomizmin kendiliğindenci ideolojisi ve örgütlenmesi halka önderlik edemez.

İdeolojileri, üretim ilişkileri temeline dayanan Marksist-Leninist sınıf tahlili değildir. Bunun yerine salt askeri, coğrafi ve teknik bir bakış açısına sahiptirler. Mesela THKP Türkiye'de devrimin köylük alanlardan gelişmesinin, toplumumuzun yarı sömürge, yarı feodal yapısından gelmediğini ileri sürüyor. Bunlara göre, "emperyalizmin karnı kırlarda yumuşaktır" ve bu "yumuşaklık" coğrafi ve askeri sebeplerle ilgilidir. Oysa devrimin köylük alanlardan gelişmesinin sebebi, nüfusun yüzde yetmişinin oturduğu köylük bölgelerde halk ordusunun esasını oluşturan, ezilen milyonlarca köylünün varlığıdır. Bu durum doğrudan doğruya Türkiye'nin geri bir tarım ülkesi olmasından gelmektedir... Mao Zedung'un halk savaşı teorisi, köylük bölgelerde esas mücadelenin yürütülmesini coğrafi ya da teknik, insan dışı bir etkene bağlamıyor. Bunu devrim yapacak ezilen insan yığının köylerde olmasıyla açıklıyor. Nitekim, ordularının sayıca az olması sebebiyle Japon emperyalistlerinin kırlara hakim olamayışları, ikinci derecede bir etken olarak ele alınmaktadır. Görüldüğü gibi "emperyalizmin karnının kırlarda yumuşak olmasından" çok, devrimci hareketin yumruğu - nun milyonlarca köylü sayesinde bu alanlarda güçlü olması söz konusudur. Köylerin esas mücadele alanı olması, kırların vasfından ileri geliyor, emperyalist ülkelerde de köylerin esas mücadele alanı olması gerekirdi. Oysa köylü nüfusun küçük bir azınlık olduğu emperyalist ülkelerde esas güç işçi sınıfıdır ve esas mücadele alanı şehirlerdir. Köylerin esas mücadele alanı olması, ülkenin sosyo-ekonomik yapısıyla ilgili bir meseledir.

THKP anti-Marksist teori gevezeliklerini, saçma sapan laf kalabalıklarıyla gizlemeye ve zihinleri bulandırmaya önem veriyor. THKO ise teorik meselelerle ve toplumumuzun tahliliyle hemen hiç ilgilenmiyor.

Her ikisinin de halk kitlelerinin istek ve ihtiyaçlarından haberleri yok. Bu sebeple mücadelelerini soyut anti-emperyalist sloganlarla yürütüyorlar ve bunun halkla ilişkisini gösteremedikleri gibi göremiyorlar da. Buna bağlı olarak düşmanı doğru seçemiyorlar... halkı seferber etmede etkin olmayan hedefler seçiyorlar. Halka güvenmek ve dayanmak yerine, malzemeye ve silâha üstünlük tanıyorlar. Malzeme ve silâh temini için eylemi, hareket noktası ve tek eylem şekli görüyorlar. Bilmiyorlar ki, halkın somut sınıf düşmanlarına karşı yürütülen bir mücadeleden güçlü halk desteği ni her yönden, malzeme ve maddi imkân yönünden de sağlar. Malzeme ve silâh yönünden güçsüz oldukları zaman, teslimiyet ve yılgınlığa kapılıyorlar. Bu durumlarda mücadeleye devam etmenin "provokasyon" olacağını, yapılacak birşey olmadığını dahi savunuyorlar...

(Devamı arkada)

1971 Direniş ruhu"mu
1971 maceracılığı mı

MACERACILIĞI MAHKUM EDELİM
MARKSİZM-LENİNİZM TEMELİNDE BİRLEŞELİM

(9. sayfadan devam)

İşte, "geliştirilecek temel" denilen budur. Bugün, devrim yolunda ilerlemek bu temeli geliştirmekle değil revizyonizmi ve maceracılığı reddetmekle mümkündür.

Devrimci kitle hareketi yok muydu? Maceracılık kitle hareketlerinin reddi temelinde oluştu ve bizzat kitle hareketinin söndürülmesinde etkili bir rol oynadı. Türkiye'de 55 yıldan beri proleter devrimci ideoloji ve proleter devrimci siyaset vardır. Şefik Hüsnü'lerin devrimci TKP'si daha 1926'da ortaya devrimci bir program koymuştu. Maceracı çizgilerin bu programla en ufak bir ilgileri var mıydı? Aksine, dünün maceracılarını savunanlar 55 yıllık devrimci geçmişi inkâr ediyorlar. Sıkıyönetim mahkemelerinde kemalizme övgüler düzenlerin şimdiki savunucuları Komintern yöneticisi Şefik Hüsnü'ye "Kemalist" diyecek kadar şaşırmışlardır.

"Devrimci kitle hareketi yoktu" demek hataları örtbas eder mi? Zaten devrimcilerin görevi işte böyle bir kitle hareketi yaratmaktır.

Maceracı eylemlere temel olan bütün anlayışlar yanlıştı. Maceracılık, proleter olmayan bir ideolojinin ve siyasetin ifadesiydi. "Silahlı mücadele inancı değil... uygulanış biçimi yanlıştı". "Kendi gücüne güven anlayışı değil, ... gücün 20-30 devrimci olması yanlıştı", "ordu kurulması değil. .. bunun proleterya partisinin önderliğinde olmaması yanlıştı" ("Halkın Kurtuluşu", sayı:16) Peki geriye ne kaldı? "Halkın Kurtuluşu"nun mantığıyla dünyada doğruluğu ispat edilemeyecek hiç bir yanlış yoktur. "Uygulanış biçimleri", "gücün 20-30 devrimci olması", "proletarya partisi olmaması" bunlar hep maceracı ideolojiden çıkmıştı. Marks'ın, Lenin'in, Mao'nun anlayışlarından değil, Marigella'nın, Gevera'nın, Debray'ın anlayışlarından kaynaklanıyordu. Mesele eylemlerin hangi ideolojinin, hangi siyasetin emrinde olduğudur.

Yüzbinlerce kişilik bir orduyla da maceracılık yapılabilir. Proletarya partisi adına, hatta bir proletarya partisi içinde de maceracılık yapılabilir, mesele 20-30 ya da 200-300 bin midir? Seylan'da maceracılar, onbinlerce kişiyle ayaklandılar. Çin devrimindeki oportünist Vang Ming iflah olmaz bir maceracıydı ve milyonluk Kızıl Orduyu, yüzbinlerce üyeli Komünist Partisi'ni maceralara sürükledi. Halk kitlelerini iktidar hedefine götüren, Marksist-Leninist teoriye dayanan bir siyaset izleniyor mu izlenmiyor mu? Mesele buradadır.

Lenin'in dediği gibi, iki ideoloji vardır: Proleteryanın ideolojisi, burjuvazinin ideolojisi. Bunların arasında bir üçüncü yol yoktur. Marksizm-Leninizmle küçük burjuva maceracılığı arasında kesin bir sınır vardır. Tıpkı bir burjuva ideolojisi olan revizyonizmle aramızda kesin bir sınır bulunduğu gibi.

Maceracılığı körükleyenlerin iddia ettikleri gibi ideoloji ve siyaseti yiğitlik mi belirler? "Belirleyici etkenler yiğitlik ve kararlılık" mıdır? Fedakar ve yiğit olmalıyız, ancak kendi sınıfımız için. Sınıflarüstü bir yiğitlik yoktur. Sınıflar üstü kararlılık da yoktur. Söz gelişi Çerkes Ethem çok cesur ve yetenekli bir milli kurtuluşçu idi. Fakat maceracı ideoloji ve siyaseti onu İngiliz emperyalistlerinin kuklası, Yunan ordularına sığınmaya, hainliğe kadar götürdü. 1971'de Bulgaristan'a uçak kaçıranların cesur olduklarını da söyleyebiliriz. Fakat işin özüne bakıldığında Bulgaristan'a sığınma ile, Çerkes Ethem gibi Yunanistan'a sığınma arasında ne fark vardır? Maceracıların kendilerine bayrak edindiği Fidel Kastro'nun sosyal-emperyalizm uşaklığına varan sonu da öğreticidir.

Basında çıkan silâh, cephane resimleri, maceracılar hakkında çarşaf çarşaf hikayeler devrimcileri aldatmamalıdır. Burjuvazi, kolaylıkla ezebileceğini bildiği maceracılığı her zaman büyütür. Ve onu gücünü göstermekte kullanır. Ayrıca burjuvazi, haksız bir zeminde mücadele eden maceracıları reklam ederek devrimi halka kötü göstermeye çalışır. 1971'de Turanlar köylülerinin haklı mücadelesi basında hiç yer aldı mı? Albayın apolete tini söken Emiroğlu köylülerinin toprak mücadelesine hiçbir gazete yer verdi mi? Bugün Pazarcık köylülerinin mücadeleleri tek sütun olsun günlük gazetelerde yer buluyor mu? Kimileri hala burjuvaziyi aptal sanarak maceracı eylemlerin gazetelerde abartılmasının propaganda yerine geçtiğini sanıyor. Bu, bazı devrimcilerin hala aldanmaya devam ettiklerini ortaya koyuyor.

"Çığırtkanlık", "silah resimleri" ancak küçükburjuvazinin sağlam bir temele dayanmayan heyecanını körükleyebilir. Bazıları, toplumumuzdaki feodal anlayışları istismar ederek, "ideoloji ve siyaset" le "yiğitlik"i birbirine karıştırıyorlar. Bunun ancak henüz yeterince fedakarlık göstermemiş kesimlerde yankı bulabileceği düşünülebilir. Halkımız ise, tarihte nice fedakarlıklar yapmış, nice mücadeleler vermiştir.

"Revizyonistleri titreten" "Halkın Kurtuluşu" nun sözünü ettiği "yiğitlik ve fedakarlık" değildir. ("Halkın Kurtuluşu", sayı:10)Revizyonistler 6 yıldır proleter devrimci ideoloji ve siyaset karşısında titremektedirler. Nitekim bütün güçleriyle devrimcilere saldırmaktadırlar. Bunu anlamak için geçmişin ve bugünün revizyonist yayınlarını karıştırmak yeterlidir. Proleter yiğitlik ve fedakarlık doğru bir ideoloji ve siyasetin önderliğinde mücadele etmektir. Halk için ölmeyi göze almak her devrimcinin en doğal görevidir. Bunu olağanüstü bir olay olarak abartmak devrimci fedakarlığa zarar verir.

Maceracılığa yönelttiğimiz bütün bu eleştiriler yeni midir? 1970'te de, 1971'de de maceracıları uyardık. Proleter devrimcilerin revizyonizmden kesin olarak kopuşu, Mihri Belli'nin cunta emelleri uğruna maceracılığı körüklemesine karşı verilen mücadele içinde olmuştur. Bugün, maceracı geçmişi eleştirir görünenler bu mücadeleyi tamamen inkar etmektedirler. 1970'ten beri, Mao Zedung düşüncesi çizgisini savunan proleter devrimci siyaseti yok sayarak, maceracılığı mazur göstermeye çalışmaktadırlar. Bugün iki süper devlete karşı mücadele saflarında maceracılığı körükleyenler, proleter devrimci geçmişe saldırmaktadırlar. "Geçmişi inkar etmeyelim" diyerek maceracılığın terkedilmemesi istenmektedir. Fakat, esas inkar edilen proleter devrimci geçmiş olmaktadır. Bugün, maceracılığı terketmek, geçmişte maceracılığa ve revizyonizme karşı verilen proleter devrimci mücadeleyi kabul etmekle mümkün dür.

Son olarak şunları söylemek istiyoruz: Bugün Türkiye'de maceracılığı tamamen savunanlar, "71 direnişi" denilen çizginin gerçek mirasçıları vardır. Bir de, bugün iki süper devlete karşı mücadele saflarında olmakla birlikte, maceracılığın mirasını bir türlü bırakmak istemeyenler vardır. Bu son eğilimin esas temsilcisi, "Halkın Kurtuluşu" dergisidir. "Halkın Kurtuluşu" bir yandan geçmişe eleştiriler yöneltmekte, aynı zamanda ilkesiz bir tutumla maceracılığın propagandasını yapmaya devam etmektedir. Bu tutum, ilkesiz güç toplama anlayışının bir sonucudur. Bu, güç toplamak için küçük-burjuvazinin heyecanını pompalama tutumudur. Bu tutumda ısrar edildiği takdirde maceracılığa gittikçe daha çok boyun eğmek kaçınılmaz olacaktır. "Halkın Kurtuluşu"nun bugünkü çizgisi sosyal-emperyalizm ve revizyonizmle uzlaşmayı içermektedir. "Halkın Kurtuluşu" iki süper devlete karşı mücadele saflarında aynı zamanda maceracılığı körükleyerek, Marksizme yönelen devrimcilerin önüne duvar örmektedir. Revizyonizme ve maceracılığa karşı kararlı bir ideolojik mücadele devrimcilerin birliği için sağlam bir temel yaratacaktır.

Bütün devrimcileri, başta revizyonizm olmak üzere her türlü burjuva ideolojisiyle aralarına kesin bir sınır çizmeye çağırıyoruz. Maceracılık, bir küçük-burjuva ideolojisi olarak reddedilmeli, Marksist-Leninist ideoloji temelinde birleşilmelidir.

PROLETER DEVRİMCİLER MACERACILIĞI NASIL ELEŞTİRDİLER

12 Mart'tan bu yana Dünya'da ve Türkiye'de siyasi durum broşürü (Şafak Yayınları , sayfa :84-95)

(9. sayfadan devam)

Küçük burjuva kahramanlığına önem veriyorlar... Kollektif mücadele ruhu zayıf, gösterişçilik yaygın. Disiplin anlayışları, burjuva ordularındaki disiplin anlayışıdır. Küfür ve hotzota dayanarak, disiplin kurma eğilimleri var. Takipçileri arasında lumpen eğilimler görülüyor. Bütün bunlarla beraber, birçok devrimci unsur bunların etkisi altındadır. Tereddüt içinde bulunan bu devrimci unsurları Marksizm-Leninizm safına kazanmaya önem vermeliyiz.

Gençlik içindeki bir çok aktif unsurun THKP ve THKO gibi maceracı kliklerin peşinden gitmesinin baş sorumlusu modern revizyonist kliklerdir... Boran oportünistleri, proletarya hareketini tarihinden ve Marksizm-Leninizmden koparmaya çalışarak, genç devrimcilerin önlerini karartmada hayli etkin oldular. Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı gibi revizyonistler ise "sözde devrimci" orduların darbesine ortam hazırlıyacağız düşüncesiyle gençliği her türlü maceracılığa teşvik ettiler. Gençliğin emekçi yığınlarıyla kaynaşmasını engellemeye çalıştılar. Devrim dergisi gibi burjuva darbeci klikler de aynı yönde gayret gösterdi, gençliği boş hayaller peşinde maceralara ve terörizme teşvik etti. Neticede bunların hepsi teslim oldu ve mücadele alanından kaçtı... THKP ve THKO yönetici klikleri ise böyle bir ortamda gençlik içinde bazı kadroları başıboş maceralara sürüklediler. THKP ve THKO nun devrime gitmeyen maceracı tutumları halkın gözleri önüne açıkça konulmalıdır. Bununla birlikte hakim sınıfların baskı ve zulmüne karşı bunları savunacağız. Davranışımız daima böyle oldu ve böyle devam edecek.

Türkiye'de anarşizmin ve terörizmin kolayca silinip yokolacağını sanmak hatalıdır. Küçük burjuva devrimciliği için toplumumuzda yaygın bir sınıf temeli var. Emperyalist işbirlikçisi basın, sürekli olarak bu akımları kahramanlaştırmaya ve kitlelere bunları Marksist-Leninist olarak göstermeye gayret ediyor. Burjuva ideolojisinin hakimiyeti, bu akımlar için elverişli ortam yaratmaktadır. Kitlelerin bilinç seviyesini yükseltmek yoluyla değil, onları içinde bulundukları bilinç seviyesine tabi olarak kazanmaya çalışan terörizm bu bakımdan da destek bulabilmektedir. Bu sebeple yurdumuzda yeni terörist ve maceracı küçük burjuva dalgalanmaları olabilir. Kumarbaz tutumuyla hiç bir ciddi hareket yapmaksızın, önemli kadrolarını hakim sınıflara kaptıran THKO ve THKP bu olaylardan doğru ders çıkarmadılar. Tam tersine silâh, malzeme ve eğitim eksikliği gibi sebeplerin bu duruma yol açtığını söylediler. Aynı hataları daha üst seviyelerde tekrar etmeleri beklenebilir. Bunların kitleler içindeki kendi küçük burjuva tutumlarını yayma çabalarını doğru değerlendirmeliyiz. Bizim devrimci kitle çalışmasından kastımız, Marksist-Leninist örgütlenme, çalışma tarzı ve programa uygun kitle çalışmasıdır. Kitleler arasında revizyonizmi yaymak, hatta kitleleri bu yönde faaliyete geçirmek, devrimci kitle çalışması değil dir. THKO ve THKP'nin çok yönlü eleştirisini gene ŞAFAK yayınları arasında çıkan YAŞASIN İHTİLALCİ KİTLE ÇİZGİSİ! adlı broşürden okumalıyız.

Mücadelenin hiç bir döneminde burjuva ve küçük burjuva ideoloji ve hareketleriyle mücadeleden vazgeçmeyiz. Devrimin ilerlemesi ve zafere ulaşması buna bağlıdır. Proletarya önderliği buna bağlıdır. Bu sebeple oportünizmin her türünü yığınlar önünde mahkum etmeliyiz. Bunu herşeyden önce, doğru devrimci eylemle başarabiliriz.

Öte yandan, bütün burjuva ve küçük burjuva akımlarını yerlerine koyduktan sonra onlarla Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçilerine karşı belirli somut konularda güç birliği yapabiliriz. Ancak böyle bir gayret ve sorumlulukla güçbirliği başarılabilir. Bu güçbirliği somut konulardaki ortak tutum ve eylemdir. Halkın devrimci cephesi ise işçi-köylü ittifakı temelinde kurulur ve gelişir. Hareketimiz kitleler içinde kök saldıkça halkın silâhlı gücünü yarattıkça, hem proletarya önderliğinde devrimci halk cephesi güçlenecek, hem de öteki küçük burjuva ve milli burjuva akımlarını güçbirliğine zorlama imkânları gelişecektir. Güçbirliği her dönemde yapılabilir. "Biz güçlenmeden güçbirliği yapılmaz" görüşü yanlıştır. Her dönemde tecrit edeceğimiz bir düşman vardır ve bu düşmana karşı birleşebileceğimiz azami güçle birleşmek politikasını uygulayacağız.

ANGOLA'DA SOSYAL-EMPERYALİST BASKI VE SÖMÜRÜ

Angola'ya el atan yeni Rus çarları ülkedeki nüfuzlarını genişletmektedirler. Sosyal-emperyalistler daha iç savaşın başlarında MPLA'yı denetim altına alabilmek ve kurtuluş örgütleri arasında çatışmaları körükleyebilmek için Angola'ya Portekizli sosyal-faşist ajanlarını göndermişlerdi. Geçen yılın Mayıs ve Haziran aylarında Kunhal'in partisine bağlı yüzlerce revizyonist, bu görevle Angola'ya sokuldu. Bunlar arasında Cita Valles (Kunhalci Öğrenci Birliği'nin Merkez Komitesi üyesi) Angola'ya varışından çok kısa bir süre sonra MPLA siyasi bürosu adına demeçler vermeye başladı. Nuno Simones, Vigidal gibi Kunhalciler de bugün MPLA'nın önde gelen görevlileri durumundadırlar. Bunun yanı sıra, bir çok MPLA yöneticisi ve komutanı, sosyal-emperyalistler tarafından satın alınmıştır. Örneğin, revizyonist Portekiz Komünist Partisi'nin eski bir adamı olan Paulo Jorge (MPLA Dış İlişkiler Şubesi Başkanı) ve gene eski bir Kunhalci olan Garcia Neto (Dış İşleri danışmanı) bunlar arasındadır.

Öte yanda ülkede sosyal-emperyalistler adına bulunan 15 bin Kübalı asker ve danışman, geri çekilmek bir yana ailelerini de getirerek buraya yerleşmektedirler. Yapılan yeni bir anlaşmaya göre, Küba Angola'ya bir milyon sivil göçmen gönderecek ve bunlar Portekizlilerin terkettikleri çiftliklere yerleştirilecektir. Daha şimdiden 3 bin Kübalı Luanda'dan 60 kilometre uzaklıktaki bölgelere yerleştirilmiştir. Yine aynı anlaşmaya göre Angola, Küba'ya, Kübalı askerlerin masrafları karşılığı olarak günde 35 milyon lira ödeyecektir. Böylece sosyal-emperyalistlerin emrindeki Kübalılar ülkeye, tıpkı Portekiz sömürgecilerinin bundan 500 yıl kadar önce Afrika'ya yerleştikleri gibi yerleşmektedirler.

Angola'ya yerleşen Rus uzmanlar ve teknokratlar ise Angola ekonomisinin kilit noktalarını ele geçirmişlerdir. Ruslar genellikle yöneticilik ve kontrol kademelerini ellerinde tutarlarken, Kübalılar da alt kademelerde özellikle halka karşı baskı uygulamak görevini yüklenmişlerdir.

Sovyetler Birliği 1976 Ocak ayında Angola'dan tonu 12 bin Portekiz lirasından 5 bin ton kahve satın almıştı. Oysa dünya pazarlarında aynı malın fiyatı 31 bin 500 Portekiz lirasıdır. Buna göre sosyal-emperyalistler tek bir ticari işlemle, 97.5 milyon Portekiz lirası kâr elde etmişlerdir. Bu, diğer sömürü yöntemlerinin yanında önemsiz kalmaktadır. Rusya Angola'nın madencilik ve balıkçılıktan bankacılığa ve sanayi alanlarına kadar bütün ekonomisinde söz sahibi duruma gelmiştir. Rusya, Angola'nın madencilik endüstrisini tamamen ele geçirmiş ve özellikle elmas ve demir cevheri alanında mutlak hakimi olmuştur. Angola'nın en önemli balıkçılık şirketlerinden biri bir Rus tarafından işletilmektedir. Bu şirkette çeşitli kademelerde 60 kadar da Kübalı çalışmaktadır. Angolalılar ise en düşük ücretle çalışan işgücünü meydana getirmektedirler.

Bütün bu olgular, sosyal-emperyalistlerin Angola'ya müdahale ederken Portekiz sömürgecilerinin yerini almak istediklerini açık bir şekilde göstermektedir. Yeni Çarlar bu emellerini, bağımsızlığın kazanıldığı ana kadar omuz omuza savaşan üç kurtuluş örgütünü bölerek ve birbirine düşürerek gerçekleştirdiler.

Angola halkının bu durum karşısında her zaman susacağını sananlar yanılıyorlar. Yurtseverler sosyal-emperyalistlere karşı seslerini yükseltmektedirler. Neto yönetimi ise yurtseverlere karşı bir temizlik hareketine giriştiğini açıkça belirtmektedir. Daha şimdiden Angola hapishanelerinde yüzlerce devrimci ve yurtsever yatmaktadır. Bunlar arasında, MPLA'nın eski fahri başkanı Joaquin Pinto de Andrade ve Neto'nun eski özel danışmanı M. Gentil Viana gibi MPLA kurucuları da bulunmaktadır.

Bunun yanında Angola'da yoğun bir sosyal-faşist sansür uygulanmaktadır. "Vozdo Povo" radyosu (Resmi Luanda radyosu) Çin'den, Arnavutluk'tan ve halk demokrasisi kavramından söz edilmesini resmen yasaklamıştır. Haftalık 15 bin tirajlı "Halk İktidarı" dergisi ile, haftalık 20 bin tirajlı "Angola" dergileri kapatılmışlardır. Bunlardan "Angola" dergisi, Angola'da millî kurtuluş hareketinin ilk filizlerinden olan, halkın büyük desteğine sahip Afrika Ulusal Birliği Örgütü'nün yayın organıdır.

Newsweek, January 19, 1976

SOSYAL-EMPERYALİSTLER İTALYA'DA UMDUKLARINI BULAMADILAR

Geçtiğimiz hafta içinde İtalya'da seçimler yapıldı. Seçimlerde Hristiyan Demokratlar durumlarını korudular. Buna karşılık, İtalyan revizyonist partisi oylarını yüzde yedi oranında artırdı. Seçim sonuçları İtalya'nın kapılarını sosyal-emperyalistlere açıp açmayacağını etkilemesi bakımından büyük önem taşımaktadır.

İtalya Avrupa'nın güneyinde, Akdeniz'in göbeğinde bulunmaktadır. Ayrıca İtalya Avrupa'nın "yumuşak karnı" olarak nitelendirilen güney Avrupa'nın, Portekiz, İspanya ve İtalya zincirinin en önemli halkasıdır. Sosyal-emperyalistler NATO'nun bu kanadını çökertmek için son derece yoğun bir çaba göstermektedirler. Bir yandan İtalya'da yüzlerce KGB (Sovyet Gizli Servisi) ajanı ve onların emrinde bine yakın İtalyan casusu faaliyet gösterirken, diğer yandan da İtalyan revizyonist partisi aracılığıyla İtalyan burjuvazisi içinde Rusya ile işbirliği eğilimleri güçlendirilmektedir. Meselâ, FİAT'ın Rusya'da yatırım yapmasına revizyonist İtalyan Komünist Partisi'nin merkez komitesi üyelerinden biri aracılık yapmıştır.

İtalya'nın kapitalizmin genel bunalımından en çok etkilenen Avrupa ülkelerinden biri olması ve İtalyan ekonomisinin çöküşe doğru gitmesi sosyal-emperyalistlerin bu ülkeye sızma ve ülkeyi nüfuzları altına alma çabaları için elverişli bir ortam yaratmaktadır. İktisadî buhrandan büyük ölçüde etkilenen İtalyan hakim sınıfları içinde sosyal-emperyalist baskı ve tehditler karşısında teslimiyetçi eğilimler güç kazanmaktadır.

Revizyonist İtalyan Komünist Partisi'nin devrimcilikle hiç bir ilgisi yoktur. İKP İtalyan burjuvazisinin önemli bir kesimi tarafından desteklenmektedir. İKP İkinci Dünya Savaşından sonra İtalyan burjuvazisi ile kaynaşmış ve tamamen bir burjuva partisi haline gelmiştir. Revizyonist İKP'nin bugünkü Rusya'dan bağımsızlık eğiliminin nedeni sosyal-emperyalistlerin İtalyan burjuvazisi üzerinde hegemonya kurmaya çalışmalarıdır. Bununla birlikte, İtalyan revizyonist partisi içinde sosyal-emperyalizmin beşinci kolu yoğun bir faaliyet halindedir.

Revizyonist İKP, İtalyan hakim sınıfları içinde sosyal-emperyalizme karşı teslimiyetçi eğilimlerin temsilcisidir. Bu nedenle, revizyonist partinin iktidara gelmesi ya da koalisyon içinde yer alması İtalya'nın kapılarını sosyal-emperyalistlere açması ve NATO'nun güney kanadının çökmesine yol açabilecektir. Böylece sosyal-emperyalistler Avrupa'nın yumuşak karnına inerek Avrupa'yı güneyden vurmak ve Akdeniz'de önemli üstünlük sağlamak imkânına kavuşacaklardır. Sosyal-emperyalistler ve revizyonistler İtalya seçimlerine bu umutla bakmışlardır. İki süper devletin, Avrupa ülkelerinin ve bütün dünyanın İtalya'daki seçimlere gözlerini dikmelerinin nedeni de budur. Revizyonistler seçimler sonunda İtalya'nın birinci partisi olmayı umdular. Ama umduklarını bulamadılar.

Dimitrov'u sosyal-faşizme karşı mücadele görevleri açısından inceleyelim

Dimitrov'un savaşa ve faşizme ilişkin yazıları, Aydınlık Yayınları tarafından Aralık 1975'de çıkarıldı. "Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe" adını taşıyan eser Dimitrov'un 1923-1945 yılları arasındaki yazılarından yapılmış seçmeleri içeriyor. Yurdumuzda bugüne kadar yayınlanan "Faşizme Karşı Birleşik Cephe" çevirileri, Stalinden yapılan alıntılar Bulgar revizyonistleri tarafından çıkarıldığından eksiktir. "Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe" eksiksiz bir çeviridir.

Dimitrov'un faşizme karşı yazıları yurdumuzda bugüne kadar esas olarak Amerikancı faşist diktatörlüğe karşı mücadele görevleri açısından okundu. Dünyanın ve yurdumuzun değişen bugünkü şartlarında onu savaşa karşı hazırlık ve sosyal-faşizme karşı mücadele görevleri açısından mutlaka yeniden incelemeliyiz.

SAHTE EMPERYALİZM DÜŞMANLARI

Sosyal-faşistler, dünya hegemonyası için mücadele eden iki süper devletten daha saldırgan ve daha tehlikeli olan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ülkemiz içindeki beşinci koludur. Sosyal-emperyalistlerin yurdumuz üzerindeki baskı ve tehdidinin artmasına paralel olarak onların faaliyetleri de büyük bir hız kazanmıştır. Revizyonistler, etkinliklerini artırmak için daha önce faşistler tarafından kullanılagelmiş bütün yöntemleri benimsemekte ve uygulamaktadırlar.

Dimitrov'un şu sözleri sosyal-faşistlerin bugünkü faaliyetlerini de tamamen açıklamaktadır: "Faşizm, aşırı emperyalistlerin menfaatlerini temsil eder, fakat kitlelerin karşısına hor görülen bir milletin savunucusu maskesi ile çıkar ve mesela 'Versay'a hayır' sloğanıyla küçük burjuva kitleleri peşinden sürükleyen Alman faşizminin yaptığı gibi, yaralanmış milli duyguları istismar eder. "(s. 66) Yurdumuzda revizyonistler geçmişte Amerikan emperyalizmine karşı verilen mücadelenin önüne barikat kurmakla tanınmışlardır. Şimdi ise Amerikan aleyhtarlığını kimseye bırakmıyorlar. Çünkü onların amacı, halkımızın emperyalizme karşı verdiği mücadelenin devrimci geleneğini sosyal-emperyalist efendilerinin aleti haline getirmektir. Revizyonistler Amerikan emperyalizmi ve NATO hakkında yaygara koparırken efendilerinin saldırganlığını şirin göstermek ve gizlemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Sosyal-emperyalizmi "sosyalizm", onun saldırı ve işgallerini "enternasyonalist destek" diye reklam ediyorlar. Sosyal-emperyalist saldırganlığı gören ve ona karşı çıkan herkese "Amerikan işbirlikçisi", "CİA ajanı" gibi yaftalar asarak yurtseverler üzerinde psikolojik bir terör yaratmaya çalışıyorlar. Öyle ki, bu revizyonist yaygara bazı devrimciler arasında bile yankı bulabilmektedir. Nitekim "Halkın Kurtuluşu" dergisinin görüşlerini savunan bazı devrimciler Amerikan emperyalizmine ve MC faşistlerine karşı sosyal-faşistlerle ittifak yapılabileceği gibi tehlikeli fikirlere kapılabiliyorlar. En tehlikeli düşmanı gözlerden gizleyen ve sosyal-faşistlerin bağımsızlık ve demokrasi taraftarı oldukları yolundaki demagojilerine destek olan bu tutum çok zararlıdır.

DOST MASKELİ AZILI DÜŞMAN

Revizyonistler, 12 Mart faşist darbesiyle birlikte teslim bayrağını kaldırmaları ve devrimci mücadeleyi provokasyonla karalamalarıyla tanınmışlardır. Oysa şimdi onlar faşizm düşmanı kesilmektedirler. Onların asıl amacı halkımız üzerinde sosyal-faşist bir diktatörlük kurmaktır. Bunun için halkımızın faşizme duyduğu nefretten yararlanmaya çalışıyorlar. Bugün MC iktidarı faşist terörle kitleleri bunaltmakta, bağımsızlık güçlerini parcalamaya çalışmaktadır. Revizyonistler sosyal-faşist demagojilerini yayarken bu ortamdan azami ölçüde yararlanıyorlar. Öte yandan CHP'ye hırçın saldırılarda bulunuyorlar. "Faşizm burjuvazinin en gerici çevrelerinin menfaatlerine, hayal kırıklığına uğrayan. eski burjuva partiler sırt çeviren kitleleri kendi ağına düşürür. Burjuva hükümetlere karşı şiddetli saldırıları ve burjuvazinin eski partilerine karşı uzlaşmaz tavrı sayesinde kitlelere kendini kabul ettirir. " (s. 67)

Sosyal-faşistler, kitlelerin en azılı düşmanları olduklarını, yurdumuzu ve halkımızı sosyal-emperyalist efendilerine kurban etmek için çalıştıklarını gizlemek ve bir kitle temeli yaratabilmek amacıyla acil talepler için verilen mücadeleden azami ölçüde yararlanmaya çalışıyorlar. İşçilerin, memurların, öğretmenlerin, gençlerin ücret artışı, sendika hürriyeti, iş ve can güvenliği gibi en acil ihtiyaçlarının hararetli savunucusu maskesi takarak kitlelere yaklaşıyorlar. Dimitrov'un şu uyarısı sosyal-faşistlere karşı mücadelede çok büyük bir değer taşımaktadır:"Faşizm, en acil ihtiyaçlarını ve taleplerini demagoji yoluyla istismar ettiği için kitleleri kazanmayı" başarabilir. (s. 66)

Revizyonistler bugün faşistlerin bütün yöntemlerini kullanarak kitle örgütlerini ele geçirmeye çalışıyorlar. DİSK'e yaptıkları gibi tepeden adam sızdırma, devrimci ve yurtseverleri polise ihbar etme, devrimci işçileri patrona şikayet ederek attırma, onların başvurdukları bazı yöntemlerdir. Onlar, aynı şekilde memur ve öğretmen teşkilatlarında etkili olabilmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Revizyonistler faşistlerle birlikte sendika rekabetini körükleyerek işçi sınıfımızı bölmeye çalışmaktadırlar. Meseleyi hala ekonomik mücadele sınırları ötesinde göremeyen ve sosyal-faşizmin yarattığı tehlikeyi kavrayamayan bir kısım devrimci bu sosyal-faşist bölücülüğe yardım eden tutumlara düşüyorlar. Örneğin "Halkın Kurtuluşu" dergisi sosyal-faşizme karşı mücadeleyi değil Türk-İş'i yıkma siyasetini esas almakta ısrar ediyor.

SOSYAL-FAŞİST İDEOLOJİK BASKI VE SANSÜR

Dimitrov, "faşizmin ideolojik sirayet gücünü hiç bir zaman küçümsememeliyiz" (s. 126) diyor. Bu sosyal-faşizm için daha da geçerlidir. Dünya halklarının ve halkımızın yüreğini devrim isteği ve sosyalizm sevgisi derinden kavramıştır. Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği'ne duyulan büyük güven, onu yıkarak Hitler tipi bir faşist diktatörlük kuran Brejnev revizyonistleri ve uşakları tarafından halkları aldatmak için kullanılmaktadır. İşte revizyonizmin sirayet gücünü faşizmden daha etkili yapan gerçekler bunlardır. Nitekim yurdumuzda da revizyonistler "sosyalizm", "enternasyonalizm" sözlerini dillerinden düşürmemektedirler. Öte yandan revizyonistler, sosyal-faşist sansürü şimdiden işletmeye çalışmaktadırlar. Devrimci fikirleri her yerde zorbalıkla bastırıyorlar. basının her dalına sızmaya büyük önem veriyorlar. Brejnev emperyalistleri siyaset adamlarını, yazarları ve aydınları Rusya'ya çağırıp etkilemeye çalışırken beşinci kol, yurtsever her sesi boğmak için işi günlük gazeteleri tehdit ve onlara rüşvet teklif etmeye kadar vardırıyor.

SOSYAL-FAŞİZME KARŞI REFORMCU SİYASETE SON

Bir çok devrimci sosyal-faşizmi hala Doğu Berlin'de üslenmiş üç-beş Rus ajanından ibaret sanıyor, ya da ülke içinde tamamen etkisiz bir avuç milli hain olarak görüyor. Bu durumun sebebi sosyal-emperyalizm tehlikesinin kavranamamış olmasıdır. Sosyal-faşistleri bağımsızlığımız ve devrim için tehlikeli bir düşman haline getiren bizzat sosyal-emperyalizmin dünya çapında ve ülkemize karşı en saldırgan güç haline gelmesidir. Genel olarak faşizmi emperyalizmden koparan anlayış bu gerçekleri görememekte ve sosyal-emperyalizmi yurdumuzun dışında bir mesele olarak ele almaktadır. Örneğin "Halkın Kurtuluşu" gazetesi faşizmi hakim sınıfların zorbalık ve zulmünden ibaret sandığı için MC iktidarından başka bir şey görmemektedir. Dimitrov'un dediği gibi faşizm, "kapitalist burjuvazinin... emperyalizm ve sosyal-devrimler çağındaki diktatörlüğü"dür. (s.26) "Faşizm, finans-kapitalin en gerici, en şoven en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür. " (s. 64) Bugün dünya emperyalizminin temel direkleri iki süper devlettir ve sosyal-emperyalizm daha saldırgandır. Bugün Amerikan emperyalizmini tek başına baş düşman kabul edip, sosyal-emperyalizmi görmemek anti-emperyalist olmak için yeterli değildir. Bugün, faşist diktatörlüğü görüp sosyal-faşist tehlikeyi küçümsemek anti-faşist olmak için yetmez. Bugün, faşist diktatörlüğün varlığını inkar ederek "faşist tırmanıştan" sözedenler asıl sosyal-faşist "tırmanışı" gözlerden saklıyorlar. Daha şimdiden gittikçe azıtan sosyal-faşist zorbalığın ilerde MC iktidarından da zalim bir diktatörlüğü amaçladığını örtbas ediyorlar.

Dimitrov faşizmin "her şeyden önce, sosyal-demokrat önderlerin izlediği burjuvazi ile işbirliği siyasetinin bir sonucu olarak, işçi sınıfı bölündüğü için .... iktidara gelebildiğini"(s. 72) belirtiyor. Bugün de sosyal-demokrat Ecevit'in tehlikeli bir şekilde sosyal-emperyalizme karşı teslimiyetçi bir tutuma sürüklendiğini görüyoruz. Gene devrimci saflardaki bir kısım arkadaşın kökleşmiş ön yargıları yıkamadıkları ve revizyonist yaygaradan etkilendikleri için uzlaşmacılığa düştüklerini tespit ediyoruz. İşte sosyal-faşistler güçlenmek için bu durumdan alabildiğine yararlanmaktadırlar.

Yurdumuzun ve devrimimizin karşısındaki tehlike büyüktür. Bu tehlikeye karşı bütün devrimciler ve yurtseverler sıkıca birleşmelidir.

Dimitrov'un "Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe" kitabı, savaşa hazırlık görevleri bakımından da son derece aydınlatıcıdır. Kitabın savaşa karşı hazırlık görevleri bakımından bir incelemesini önümüzdeki sayılarımızda yayınlayacağız.